

Bucurestiul meu drag

memoria vizuală a Bucurestiului - www.orasul.ro

un produs:

ASOCIAȚIA
**Bucurestiul
meu drag**

Nr. 35
Februarie 2015

Piața Palatului

Foto Vlad Eftenie

Dragobetele sărută fetele

www.orasul.ro

Proiect marca Asociația Bucureștiul meu drag

Organizatori:

Premii:

Tipar:

Parteneri media:

Metroul ca sală de lectură.

De Andrei Birsan
www.orasul.ro

Cea mai comodă cale de a ajunge din Sălăjan în Pipera, în timpul săptămânii, este metroul. Fac aproximativ 40 de minute cu tot cu schimbul de la Unirii.

Metroul este un oraș subpământean, 19 ore de forfotă și agitație, de zgomote și mirosuri amestecate, prilej de întâlniri cu prieteni vechi și timp pentru citit, are ceva din orașul subteran din Mașina timpului de H.G. Wells, cu morlocii care lucrează în subteran și care fac posibil paradisul de la suprafață. Hm...

Pot spune că metroul este cea mai mare și cea mai utilizată bibliotecă din România, din ce în ce mai electronică în ultima vreme.

Acum câțiva ani presa cea mai vizibilă la citit era formată din ziarele de scandal, cu țâțe și cocalari, poze mari cu titluri și mai mari. Ceilalți citeau cărți, câțiva pe Kindle și alți câțiva pe tablete.

Acum ziarele tipărite au dispărut, toată lumea este cu capul plecat în "deviceul" personal: telefoane, tablete, cărți electronice, fiecare cu ce are, și cam toți au. Lecturile au devenit mai anonime, nu mai poți afla gratis ce mai face nu știi ce vedetă, cum și-a vindecat singură bătătura sau ce vrăji a mai făcut.

În același timp ne izolăm de cei din jur. Un prieten pensionar spunea că înțelege că acum nu mai i se dă loc în metrou pentru că este invizibil pentru cei ce stau pe scaun și sunt fascinați de ecranul mobilului.

Foto: Eli Driu

Muzeul Național
al Satului
"Dimitrie Gusti"

Canon

Hai-hui prin București

ASOCIAȚIA
**Bucureștiul
meu drag**

www.orasul.ro

Te invităm să spunem împreună povestea orașului nostru, așa cum îl iubim, așa cum îl trăim în fiecare zi!

Bucureștiul meu drag

memoria vizuală a orașului

Sumar

- 3 Acum este cel mai bine! Editorial; Andrei Birsan
- 6 Cronica Asociației Bucureștiul meu drag
- 14 Din arhiva Asociației Bucureștiul meu drag
- 21 Dicționar al arhitecturii românești moderne, Arh. Radu Dudescu, Gabriela Petrescu, foto Sabin Prodan
- 43 Trecut-au anii
- 48 Istorii pastrate in arhive „Jurnal de Festival, august 1953”; Narcis Ispas
- 62 Lansare de carte „Orașul din oraș” de Cezar Petre Buiumaci
- 70 Strada doctor Carol Davila; Aurel Ionescu
- 78 Mahalaua Calicilor, Adrian Majuru
- 92 Lansare de carte: Știrbey: reședințe, moșii, ctitorii de Oana Marinache
- 94 Gura Net-ului, Uranus, anii '70 și ceva; Dinu Lazăr
- 100 Fotografia de stradă cu Silvio Silvision Naf
- 116 Jurnal bucureștean din “Epoca de aur”; Gheorghe Leahu
- 122 Gândesc ca o casă: Maria Bleotu
- 130 Fotografii BMD, Dana Iordan
- 150 Memoria vizuala

PARTENERI

MUZEUL
MUNICIPIULUI
BUCURESTI

geometry global
precision activation

ASOCIAȚIA ISTORIA ARTEI

ARHITECTURA
REVISTA UNIUNII ARHITECTILOR DIN ROMÂNIA FONDATĂ ÎN 1906

ASOCIAȚIA
**Bucureștiul
meu drag**

ISSN 2285 – 925X

ISSN-L 2248 – 3292

ISSN 2248 - 3292

Redactor Șef: Andrei Birsan

Redactori: Sidonia Teodorescu

Oana Marinache

Fotoreporter & editor foto: Mihai Petre

Consilier documentare: Emanuel Bădescu

Revista a fost realizată cu Adobe Creative Suite.

Revista Bucureștiul meu drag este editată de Asociația Bucureștiul meu drag @ andrei.birsan@orasul.ro, www.orasul.ro, Telefon: 0743.076.255

Nici un material din această publicație online nu poate fi reprodus parțial, integral sau modificat fără permisiunea anterioară explicită, prin acord scris cu revista BMD. Drepturile de autor asupra textelor și imaginilor din această publicație aparțin autorilor lor. Răspunderea pentru conținutul materialelor publicate aparține semnatărilor articolelor respective. ©2015 Asociația Bucureștiul meu drag

Unirea Principatelor,
24.01.2015: De ziua Unirii
vremea rea ne-a gonit în casă.

Străbătând orașul 14.02.2015 O plimbare pe și pe sub Podul Grant, pe lângă cimitirul israelit, Primăria sectorului 1 spre Muzeul Țăranului unde domnul Andrei Pandele ne așteaptă să ne fie gazdă la expoziția personală "Veșnicia s-a născut la sat"

Foto Viorel Hristea

Foto Andrei Birsan

Calendar de București

Calendar de București 2015

Expoziție de fotografie

Sâmbătă 7 februarie 2015 la Magazinul F64, ora 18.00
Asociația „Bucureștiul meu drag” a vernisat expoziția “Calendar de București”, tipar AME Design.

54 de bucureșteni și-au făcut calendarul pe 2015 cu cele mai îndrăgite locuri din oraș.

Expoziția se derulează în cadrul ediției a III-a a Festivalului Internațional de Fotografie „Carol Pop de Szathmári”, organizat de Asociația „Euro Foto Art”, sub patronajul Ministerului Culturii.

Expun: Adrian Radu Constantinescu • Anca Cernat • Anca Tomoroga • Andreea Alionte • Andrei Birsan • Andrei Nichita • Andreia Birsan • Bianca Dinu • Camelia Stan • Carmen Stefan Pelinel • Catalin I Nicolae • Corina Moraru • Cornel Manescu • Cosmin Bogdan Picu • Costinel Popa • Cristi Moise • Cristina Tinta • Daniela Gherase • Ela Ionescu • Eli Driu • Eliza Breajen • Florian Marin • Gabriela Almaciu • Gelu Coltau • Irina Isacescu • Iulia Patrut • Iulian Vulcan • Liviu Lazar • Liviu Suciu • Loredana Bitculescu • Lucia Simion • Marilena Ditrik • Marius Abagiu • Marius Stefanescu • Melania Dima • Mihaela Mandru • Mihai Andries • Mihai Petre • Mirela Momanu • Neculae Juncu • Negut Ana • Nicu Buculei • Ovidiu Lucaci • Paulina Selaru • Radu Iacob • Roberto Iosupescu • Sabin Prodan • Serban Vornicu • Sergiu Sfetcu • Simona Manolache • Toni Frimu • Victor Roman • Viorel Pirjan • Vlad Vaivoda

Organizator: Asociația Bucureștiul meu drag, Andrei Birsan - președinte, Mirela Momanu - curator.

De Mirela Momanu
Curator

Foto: Iulian Vulcan, Nancy Văjăianu, Roberto Iosupescu, Șerban Vornicu, Viorel Pirjan, Andrei Birsan

Foto: Iulian VULCAN
www.tablouriunica.ro

Mirela Momanu
momanu.blogspot.com

Roberto Iosupescu
www.orasul.ro

Promo

SONY

ROBERTO IOSUPESCU (2015)

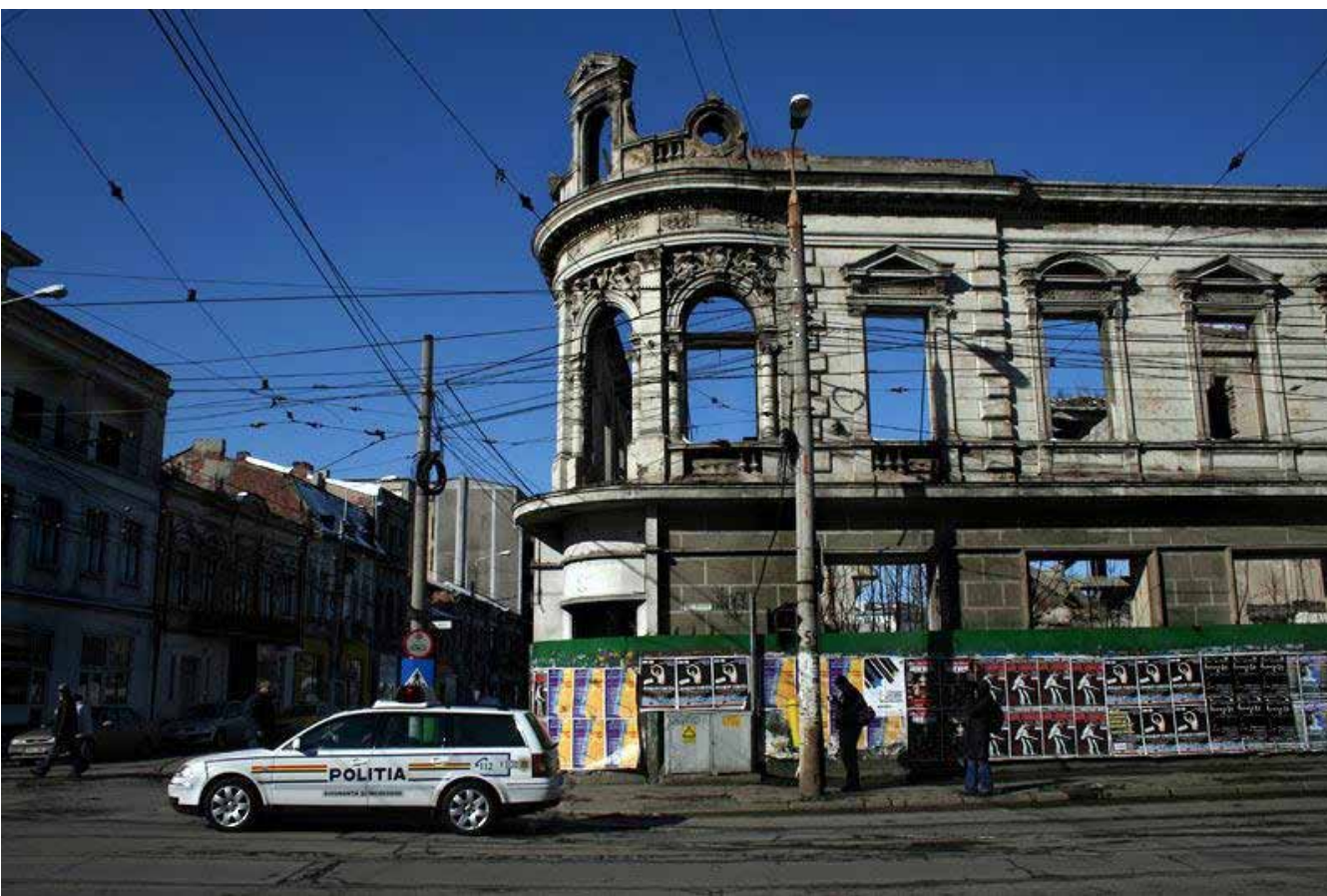
Bucureștiul meu drag

Din excursii

februarie 2008

Cristiana Baston

Matache Măcelarul

februarie 2009

Steluța Popescu

Excursie Lacul Morii

februarie 2010

Mirela Momanu

Excursie Est-Vest

februarie 2011
Cristian Băluță
Excursie Fundenii Doamnei

februarie 2013
Anca Șerban
Excursie prin Regie

februarie 2012
Nicoleta Baci
Excursie Iarna'n Filaret

februarie 2014
Octavian Cucolea
Excursie Lizeanu

Cu Metroul prin București

Inaugurarea Galeriei din Galerie cu expoziția lui Mihai Petre, noiembrie 2012, echipa de montaj: Roberto Iosupescu, Mihai Petre, Ileana Buruianu, Andrei Bîrsan

Arh. Radu Dudescu

Dicționar al arhitecturii românești moderne

■ Text: Gabriela Petrescu ■ Foto: Sabin Prodan

De Gabriela Petrescu
arhitect

Radu Dudescu

Referindu-ne la arhitectura lui Radu Dudescu, construcțiile sale arată disponibilitatea acestuia de a căuta expresii arhitecturale de facturi diferite: de la preluarea și interpretarea elementelor tradiționale, la arhitectura modernă cu influențe Art Déco, dar și influențe ale „modernului clasicizant”, ilustrat prin clădirile monumentale ale Palatului BNR din str. Doamnei și clădirea din Calea Victoriei 22-24, fost sediu al Asociației Culturale și Sportive a BNR și al Casei Pensionarilor BNR.

Bibliografie

Constantin, Paul, Dicționar universal al arhitecților, Ed. Științifică și Enciclopedică, București, 1986, p.96.

Ionescu, Grigore, Arhitectura pe teritoriul României de-a lungul veacurilor, Editura Academiei, București, 1982.

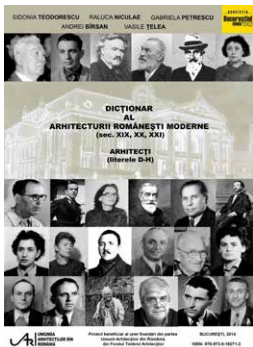
Lascu, Nicolae, Banca Națională a României și arhitectura, Ed. Enciclopedică, București, 2006

Marițiu, Sabina, „Arhitectul Radu Dudescu și Banca Națională a României”, în revista Restituo, nr. 6, București, 2006, pp.27-62.

Noica, Nicolae Șt. (coord.), Banca Națională a României și personalități din istoria construcțiilor, Editura Mașina de Scris, București, 2006.

Rădulescu, Mihai Sorin, „Arhitectul Radu Dudescu - Un episod semnificativ din arhitectura românească interbelică” în revista Restituo, nr. 6, București, 2006, pp. 9-26.

Revista Arhitectura (1906-2014)

Proiect cultural dezvoltat de către Asociația Bucureștiul meu drag, beneficiar al unei finanțări din partea Uniunii Arhitecților din România, din fondul Timbrul Arhitecților în anii 2012 și 2014

<http://issuu.com/dictionaruar>

UNIUNEA
ARHITECȚILOR DIN
ROMÂNIA

Radu Dudescu (1894-1983)

Radu Dudescu, arhitect român prea puțin cunoscut, a activat în perioada interbelică.

S-a născut în București la 10/23 martie 1894, într-o familie cu rădăcini în Moldova, bunicul său fiind boierul Gheorghe Dudescu. Părinții săi erau Gheorghe Dudescu (1859-1917) și Maria Marinescu-Iliad-Românu (1873- 1930), născută într-o familie de burghezi din București, fiica lui Nicolae Marinescu – secretar particular al domnitorului Barbu Știrbey.

După terminarea studiilor liceale (1905-1913) la Liceul Matei Basarab, va urma cursurile Școlii de Arhitectură din București (1914-1921). În 1921 activează la Casa Muncii C.F.R. proiectând Policlinica C.F.R. din Piața Gării de Nord, locuințe în „cartierul inginerilor”, precum și partea de arhitectură a monumentului eroilor C.F.R. din Primul Război Mondial. Din 1922, Radu Dudescu va ocupa funcția de șef al „serviciului de arhitectură” a Băncii Naționale, timp de 27 de ani. În 1948 va deveni director adjunct al Direcției Administrative a BNR. În această perioadă a coordonat și proiectat peste 22 de sedii de bănci, clădiri anexe și locuințe pentru personal în întreaga țară. În 1950 Radu Dudescu este forțat să părăsească Banca Națională, activând în continuare la Institutul de Proiectare a Construcțiilor.

Vila „Luminiș” de la Sinaia a lui
George Enescu (1923-1926)
sursa foto www.primaria-sinaia.ro

Lucrări executate în țară

Stații de cale ferată (1921-1923);

Sucursale ale Băncii Naționale – Făgăraș, Miercurea Ciuc, Drobeta-Turnu Severin, Tulcea, Râmnicu Sărat, Bârlad, Câmpulung Moldovenesc, Botoșani, Huși;

Vila „Luminiș” de la Sinaia a lui George Enescu (1923-1926);

Postul Salvamar – dana 5 din portul Constanța;

Vila Titus Constantinescu din Buzău, pe str. Armașului 8;

Vilă la Olănești pentru Scarlat, director la Banca Blank;

Policlinică cu 12 secții la Cugir – P+1;

Cantină, Pavilioanele de la Sinaia – pentru fabricarea biletelor BNR în timpul războiului;

Palatul BNR din Iași;

Restaurantele Modern și Select din Mamaia;

Refacerea băii comunale din Galați;

Siloz de semințe de in la Baia Mare (1953);

Fabrica de pâine din Hunedoara (șef de proiect);

Vila dr. Vasilică Stepleanu-Horbațki de la Călimănești;

Conacul lui C. Stere de la Bucov.

Lucrări executate în București

Locuințe muncitorești (1921) în cartierul Steaua București;

Palatul Băncii Naționale (1937) împreună cu arh. I. Davidescu;

Clădirea din Calea Victoriei 22-24, fost sediu al Asociației Culturale și Sportive a BNR și al Casei Pensionarilor BNR;

Căminul Băncii Naționale din Calea Dorobanților – blocul Zodiac, împreună cu arh. Mircea Marinescu (ing. Emil Prager);

Monetăria Națională (execuția ing. Aurel Ioanovici);

Blocul Teatrului Nottara (constructor Liviu Ciulei);

Pavilion nautic pe lacul Floreasca;

Policlinica CFR din Piața Gării de Nord;

Vilele ing. Ottulescu, ing. Neagu, ing. Antoniu, ing. Voinescu;

Bloc cu patru etaje și mansardă - str. Traian în colaborare cu arh. Ion Niga;

Monumentul eroilor CFR din Primul Război Mondial (opera colectivă a sculptorilor Ion Jalea și Corneliu Medrea și a arhitecților Radu Dudescu și Ion Niga);

Clădirea Fundației Evreilor Spanioli – Bd. Cantemir;

Proiecte în parcelarea BNR din str. arh. Burcuș, 5 vile;

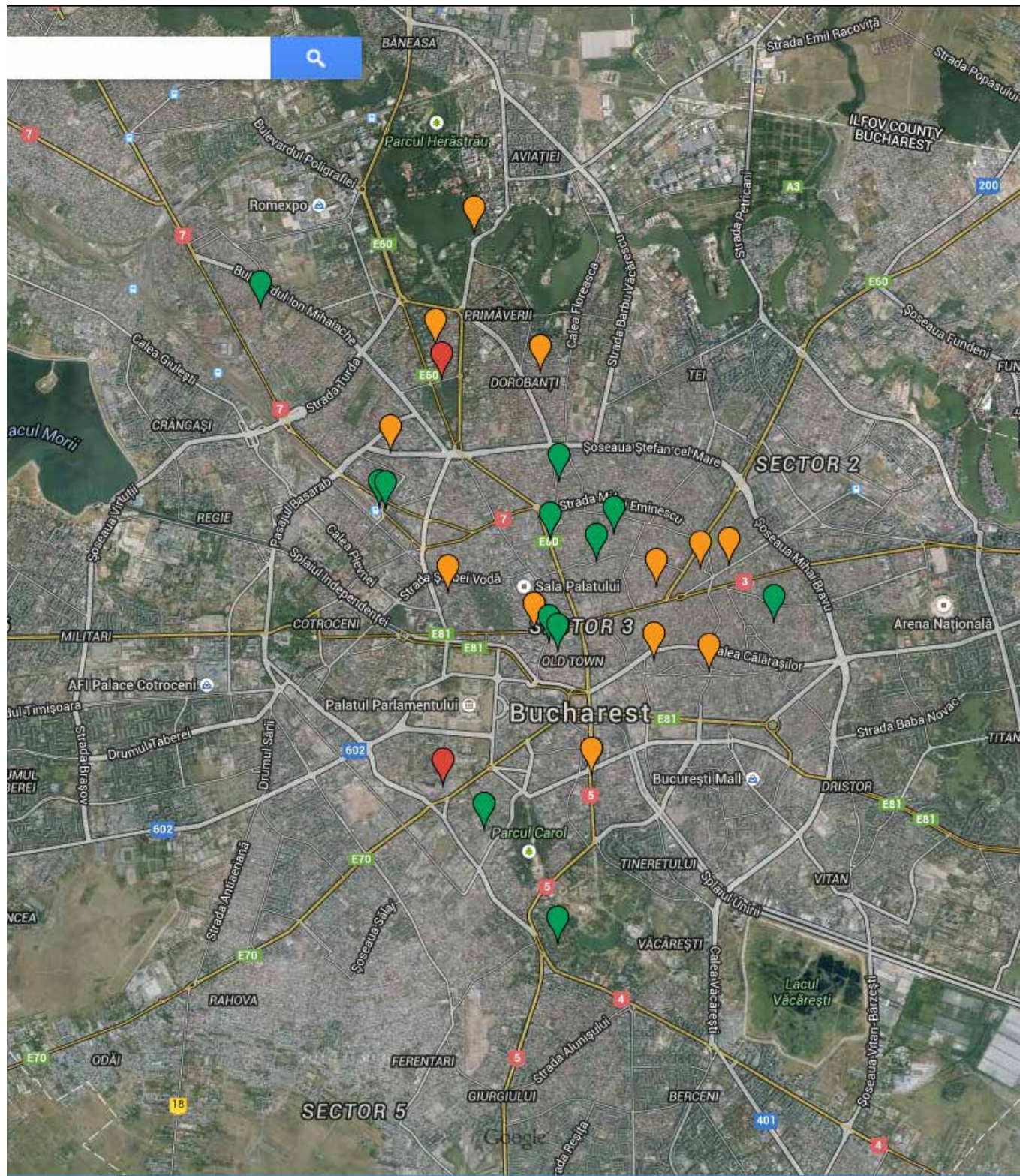
3 clădiri pe str. Columbilor pentru funcționari ai BNR;

Bloc de locuințe pentru Academie pe Bd. Cantemir (1937);

Casa magistratului Traian Orleanu, pe Bd. Ferdinand;

Casă de raport a lui Georgică Orleanu, pe str. Cobălcescu;

Casa pentru sora ing. Cezar Pop, pe str. Solon;

Casă dublă pentru doi colegi de la BNR, Opreșan, A. Dragomireanu;

Vila col. Coroiu, în Parcul Domeniilor;

Vila ing. Demetrescu, lângă Bufet, pe șoseaua Kiseleff;

Bloc cu șase etaje pe Bd. Regina Elisabeta (constructor ing. Kirovici);

Două vile pentru colegi de la BNR pe str. Aviator Iliescu;

Supraetajare Casa Miculescu str. Spătarului; blocul lui M. Ștefănescu-Grivița, pe str. C.A. Rosetti 43A, parter și trei etaje (la ultimul etaj a locuit arhitectul Radu Dudescu între 1933-1944 - constructor: ing. Emil Prager - după 1950 i s-a mai adăugat et. IV);

Cavoul lui Mitiță Constantinescu (†1946) de la cimitirul Bellu;

Modernizarea vilei cumpărate de Scarlat Callimachi pe str. Aviator Mărășoiu;

Două vile în parcelarea Mornand (1935-1936) pentru profesorul Mateescu la Timișoara și pentru un coleg de la BNR;

Casa de raport în fosta Piață Regina Maria pentru Basil Alevra, inspector BNR;

Casa Leonte, inspector BNR, pe str. 10 Mese (în stil neoromânesc);

Vilă pentru Ioana Olhovschi, sora arhitectului Radu Dudescu, în Piața Țepeș Vodă 47;

Vilă și depozit de vinuri pentru Canciovici, restaurator, Bd. Titulescu (în stil neoromânesc);

Placă comemorativă cu eroii BNR din Primul Război Mondial, în palatul vechi al BNR (1935-1936);

Bloc (patru etaje) pe str. Corneliu Botez 10 (1971).

Casa lui Mitică Cristescu, secretar general al BNR, pe str. Badoglio (1936);

Blocul Nottara

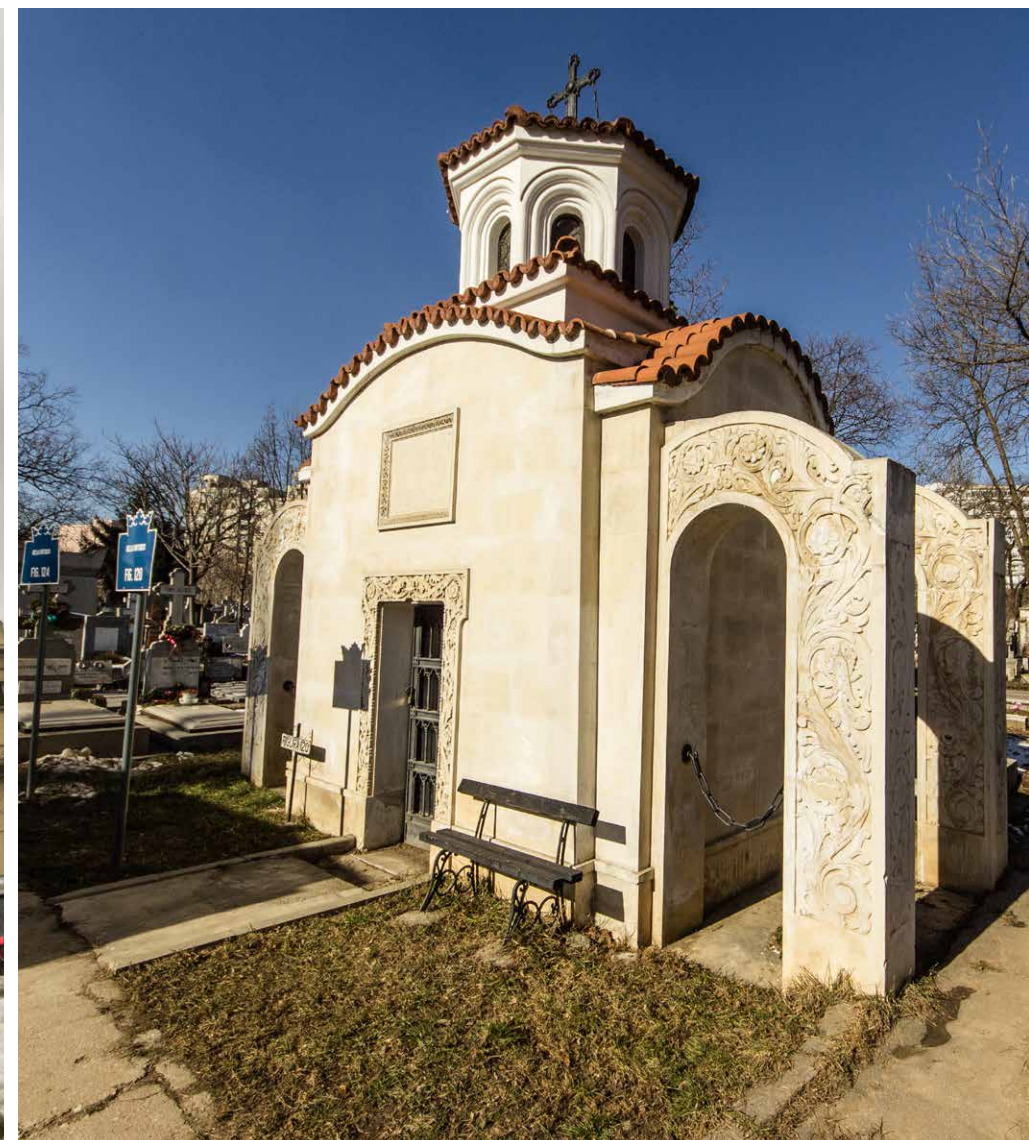
Blocul Zodiac

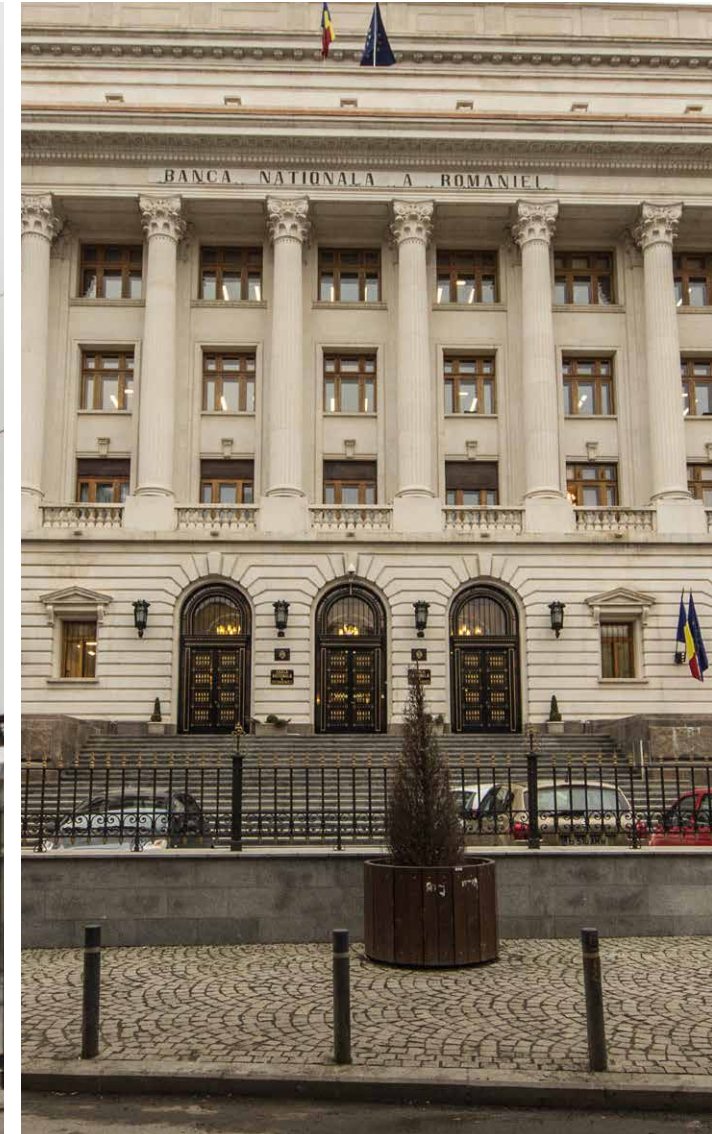
Monumentul eroilor C.F.R. din Primul Război Mondial

Cavoul Mitiță Constantinescu

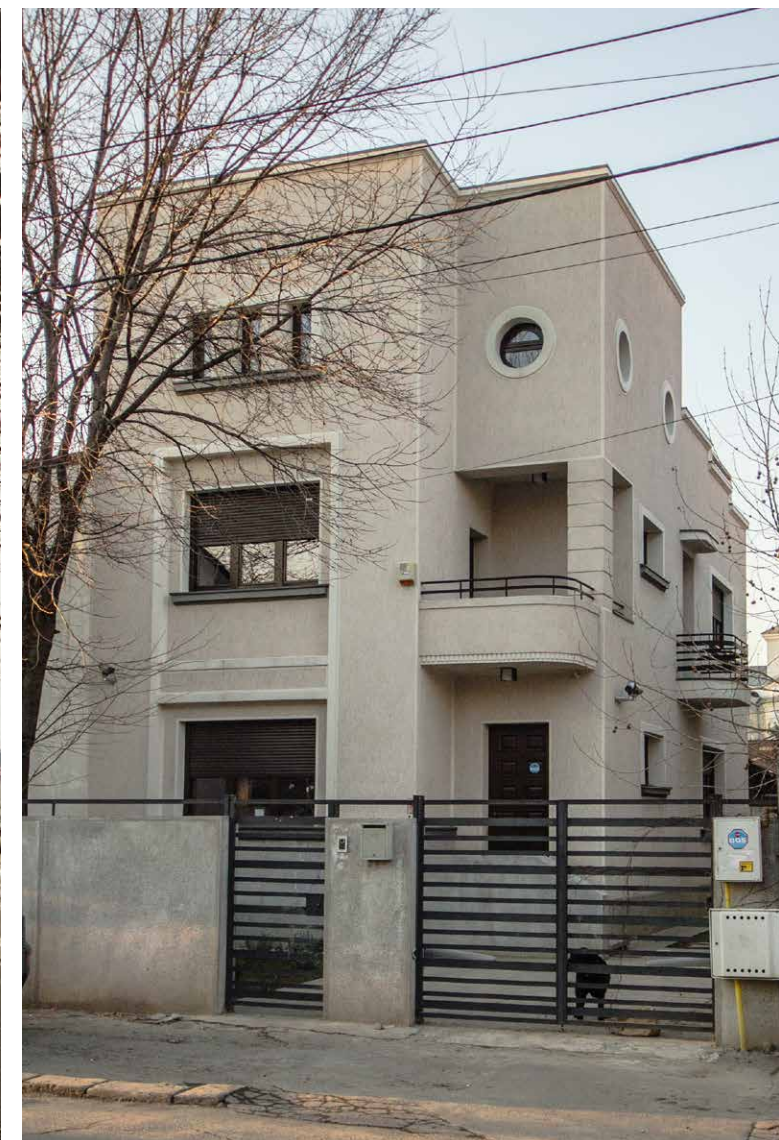
Banca Națională a României

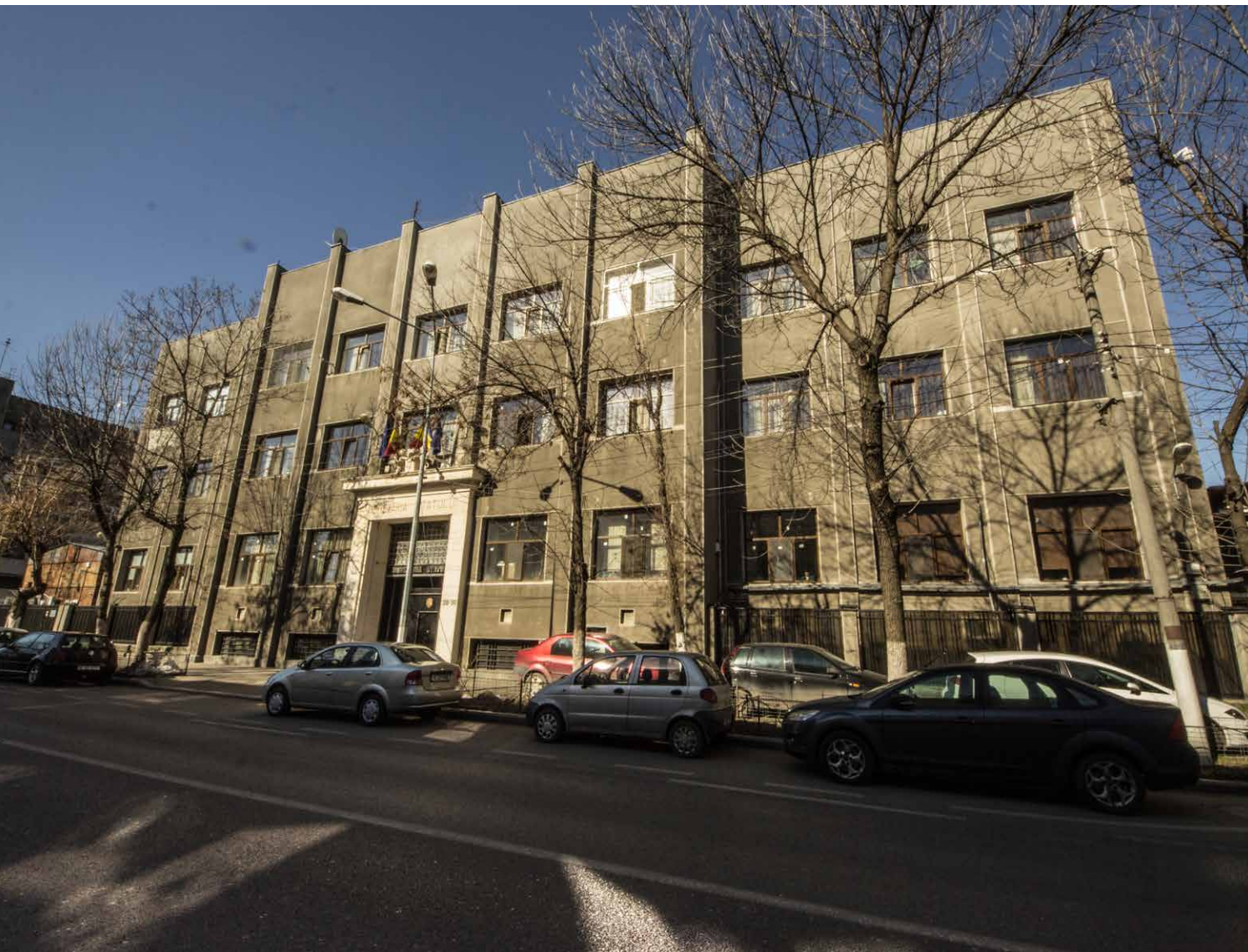
Parcelarea Steaua

Piața Țepes Vodă nr. 47

Monetăria Statului

Corneliu Botez nr. 10

Policlinica C.F.R.

Calea Victoriei nr. 22-24

Trecut-au anii

iulie 2009, strada Lipscani, foto Ion Pirvu

AME

design

LARGE FORMAT DIGITAL PHOTO PRINTING

www.amedesign.ro

Piața Universității

Anii '10, arhiva Cezar Petre Buiumaci

Anul 2014, fotograf Andrei Bîrsan

Parcul Izvorul rece

Anii '20, arhiva Cezar Petre Buiumaci

Anul 2014, fotograf Cezar Petre Buiumaci

Istorii păstrate în arhive

Jurnal de Festival, august 1953

■ Text: Narcis Ispas ■ Foto: Arhivele Naționale ale României, fototeca online a comunismului românesc

Liderii comuniști în tribuna oficială la deschiderea Festivalului, Stadion 23 August, 2.08.1953
fototeca online a comunismului românesc

De Narcis Ispas
arhivist, Arhivele Naționale
ale României

La 9 august 1949 se înființa Comitetul de Cultură Fizică și Sport (CCFS) de pe lângă Consiliul de Miniștri, un fel de minister al sportului însărcinat de către partidul unic al clasei muncitoare cu stimularea și dezvoltarea acestui domeniu în vederea formării unui om nou, sănătos și viguros, plin de bucurie și de viață, educat în spirit comunist și patriotic. Comitetul își avea sediul în clădirea care găzduiește azi Ministerul Tineretului și Sportului, din strada Vasile Conta nr.16. În 1953, aici activau peste patru sute de salariați permanenți la care se adăugau peste două mii de antrenori, arbitri, organizatori sportivi, profesori de educație fizică veniți ocazional pentru a fi îndrumați. La începutul aceluiași an Moscova decidea ca Bucureștiul să fie gazda celui de al patrulea Festival Mondial al Tineretului și Studenților (2-14 august) precedat de un Congres Mondial al Tineretului (25-30 iulie). Pregătirile pentru acest eveniment au fost coordonate de către un Comitet Internațional, ca organizator general, și de către CCFS, ca organizator al întrecerilor sportive. Această dublă comandă se va dovedi o frână pentru desfășurarea în cele mai bune condiții a Festivalului deoarece s-au format colective paralele însărcinate cu organizarea aceluiași activități; consecințele cele mai supărătoare s-au manifestat mai ales în ceea ce privea protocolul.

În domeniul sportiv, ca de altfel în toate celelalte, modelul era cel sovietic. Modernizările aduse bazelor sportive existente și construirea Complexului sportiv 23 August, pe amplasamentul actual al Arenei Naționale, au beneficiat de îndrumările consilierilor sovietici. Nu e de mirare că la 20 iulie, cu doar două săptămâni înaintea începerii Festivalului, aceștia indicau „o serie de lucrări noi foarte importante și care ne sunt de un real folos, lucrări care n-au fost prevăzute de noi” după cum se exprima Manole Bodnăraș, președinte al CCFS, într-o cerere de finanțare suplimentară adresată Comitetului de Stat al Planificării. Influența factorului politic în sport era ilustrată și de prezența în fruntea comisiilor centrale naționale pe ramuri sportive a unor figuri politice de prim rang: Emil Bodnăraș-sporturi nautice, Grigore Preoteasa-rugby, Ion Gheorghe Maurer-tenis de câmp, Manea Mănescu-atletism. Pentru competiții s-au pregătit următoarele obiective sportive: stadionul Republicii, fost ANEF, din strada Izvor, azi dispărut, stadionul 23 August, stadionul Giulești, complexul Dinamo (stadion, velodrom, sală), stadionul Spartac-Progresul din str. Dr. Staicovici, stadionul Tineretului din bd. Mărăști, ștrandul Tineretului, sala Floreasca, sala Giulești, teren Știința Politehnica de pe bd. 6 Martie, Centrul 2-Doherty de pe Calea Plevnei,

Fotografiile din fondul „Institutul Român pentru Relații Culturale cu Străinătatea”, dosar I/12/1951-1955. Acestea prezintă imaginea de export României din 1952 unde specialiștii sovietici, precum apostolii, au adus vestea cea bună a comunismului întrupat în URSS.

Magazin de stat cu produse făinoase

Magazin de stat cu produse făinoase

Cooperativă textilă pentru aprovizionarea populației sătești

Minoritățile naționale își au propriile lor cooperative

teren Progresul ITB de pe șoseaua Ștefan cel Mare. Ca baze de antrenament funcționau: stadionul CCA de pe bd. Ilie Pintilie, stadionul PTT din șoseaua Mihai Bravu, stadionul CAM, fost Belvedere din strada Gh. Doja și alte 20 de terenuri, săli, ștranduri ale unor instituții, inclusiv baza de la Snagov. Pentru cantonamentul sportivilor (cazare și eventual posibilități de antrenament) s-au amenajat cămine studențești sau ale altor instituții: Institutul Politehnic din str. Ștefan Furtună (cod 71, 1300 locuri), Școala Profesională de Construcții de pe șoseaua Mihai Bravu (cod 72, 600 locuri), Institutul Pedagogic din șoseaua Panduri (cod 73, 300 locuri), Victoria ICF din strada Pictor Grigorescu (cod 74, 200 locuri), Institutul Agronomic din bd. Mărăști (cod 75, 400 locuri), Institutul de Gospodărire Comunală din bd. Lacul Tei (cod 76, 270 locuri), Dinamo (cod 77, 230 locuri), Ilie Pintilie-ISEP din str. Cihoski (cod 78, 180 locuri), Ștefan Gheorghiu din șoseaua Ștefan cel Mare (cod 79, 300 locuri), Institutul Farmaceutic din bd. 1 Mai (cod 80, 200 locuri).

Încă din aprilie se înființează sectorul Protocol cu sarcină în principal politică fiind vorba de contactul direct cu sportivii și oaspeții străini. Regulamentul de funcționare a acestuia prevedea: organizarea primirii și plecării loturilor de sportivi străini și a oaspeților de onoare (delegații federațiilor internaționale, arbitrii internaționali), rezolvarea cazării, hranei, transportului invitaților, întocmirea programului zilnic al acestora (spectacole, vizite), asigurarea interpreților. Interpreții erau pregătiți în mod special deoarece de ei depindea formarea în rândul oaspeților a unei impresii generale asupra țării. Interpreții aveau tripla misiune de conducător politic, ghid, translator. Pe 22 iulie se repartizează 150 de interpreți pentru loturile sportive. Ei vor asigura serviciul de protocol pentru cei 3128 sportivi găzduiți în cantonamente. Orice contact al sportivilor străini cu instituții și cu cetățenii din țară se face exclusiv prin interpreți. Lupta pentru asigurarea în exterior, mai ales în țările cu democrație autentică, a unei imagini convenabile a regimului cade în sarcina interpreților și a responsabililor de cantonamente. Primii îi feresc pe străini de contactul nemijlocit cu realitățile din afara cantonamentului iar ceilalți de eventuali vizitatori nedoriți în locurile unde sunt cazați. Străinii nu trebuie să observe că au parte de un tratament privilegiat în mijlocul unui popor terorizat care se zbate în sărăcie, alimentele de bază și

îmbrăcămintea fiind raționalizate. Organizatorii Festivalului, în efortul de a construi o imagine favorabilă asupra regimului comunist, întocmesc note informative, rapoarte, propuneri, toate de uz intern, prin care își justifică activitatea și contribuie la corectarea unor deficiențe organizatorice. Câteva fragmente din cuprinsul documentelor referitoare la contactele și activitățile sportivilor străini sunt prezentate în continuare; ele sunt preluate din următoarele dosare ale fondului „Consiliul Național pentru Educație Fizică și Sport”, păstrat la Arhivele Naționale și disponibil cercetătorilor: 70/1952, 100/1953, 103/1953, 104/1953. În lipsa unor imagini inedite de la Festival am ilustrat articolul cu fotografii din fondul „Institutul Român pentru Relații Culturale cu Străinătatea”, dosar I/12/1951-1955; acestea prezintă imaginea de export României din 1952 unde specialiștii sovietici, precum apostolii, au adus vestea cea bună a comunismului întrupat în URSS.

30 iulie, cantonament 71

Cetățeanul A. (fost plutonier major), locatar în acest cămin, a primit în jurul orei 11 vizita unui delegat german, care a stat în locuința acestuia cca. o oră și jumătate. Cred că legătura aceasta a fost făcută prin fata cetățeanului A., care se cam învârtește printre congresiști. Cred că acest caz se cere a fi sesizat organelor în drept. Să se ceară miliției să delege ofițeri de miliție civili care să facă de rând în jurul cantonamentului capitalist pentru depistarea femeilor de moravuri ușoare și a excrocilor de tot soiul ce roesc mai ales noaptea între 23-2. Să se urgenteze terminarea gardului de papură al unității militare din vecinătatea imediată a cantonamentului nostru. Semnalez că de la etajul I al pavilionului M în care locuiesc finlandezi se vede perfect în curtea unității și ca atare se pot fotografia aspecte interme. Problema a fost semnalată conducerii unității, însă este tratată cu ușurință.

1 august, cantonament 71

În legătură cu loturile cantonate la noi nu am de făcut sesizări deosebite în afară de faptul că ni s-a semnalat următoarele: loturile străine (capitaliste) obișnuiesc să scoată ciocolata din cantonament și să o dea cadou fetelor care se învârtesc pe la poartă. Nu am nici un caz concret însă s-au văzut eșind cu ciocolată și s-au reîntors fără.

Translatorii-însoțitori de loturi au cameră specială, mulți tratează cu ușurință sarcinile.

Conducătorul lotului bulgar pretinde să i se instaleze telefon în cameră ceea ce practic este imposibil.

În loturile Argentina și Finlanda sunt sportivi care vorbesc perfect rusește.

1 august, cantonament 72

Putem menționa un reproș cu cuvinte foarte tari primite din partea antrenorului de ciclism al RDG pentru că nu a avut mașini care să însoțească echipa de ciclism la antrenament cu cuvintele „ se caută să se facă greutăți echipei RDG; în Germania nu s-ar întâmpla așa ceva”.

3 august, cantonament 73 (sportivi români)

Sector ordine: nimic deosebit, paza s-a efectuat în ordine, totuși tovarășii trimiși de către Partid sunt prea exigenți, exemplu cu tov. Manea Mănescu care aproape zilnic a venit aici și îl cunoșteau, l-au legitimat ca să arate că sunt corecți.

3 august, cantonament 80

În cantonament avem sportivi egipteni, iranieni, algerieni care nu mănâncă carne de porc, suntem nevoiți să servim numai carne de vacă, pentru că carnea de vacă și pește care a fost comandat încă nu s-a primit până azi, deși s-a intervenit în mai multe rânduri. Același lucru se întâmplă cu șocolata, sitronada, mere de albine, cafea și cacao.

4 august, cantonament 80

Un sportiv iranian întreabă cum procedează în felul ca să rămână în țara românească, pentru a munci aici. Îi place foarte mult la noi.

4 august, cantonament 71

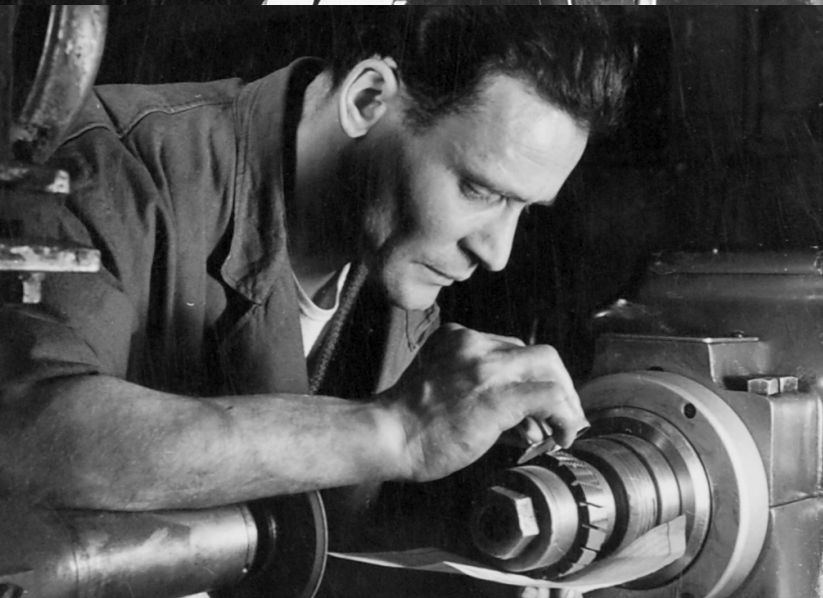
Ca urmare a investigațiilor făcute de organele de specialitate a fost depistat milițianul care cu o săptămână în urmă a cumpărat un ceas de la un australian. A fost găsit ceasul pierdut la baie acum două seri. Am primit încă 3 mașini, unul dintre

Petru Groza și Gh. Gheorghiu-Dej primesc delegați străini la Festival, Stadion 23 August, 2.08.1953 (fototeca online a comunismului românesc)

Datorită bumbacului primit din Uniunea Sovietică, industria textilă este în continuă dezvoltare

Oamenii muncii aplică metodele de lucru, de înaltă productivitate ale stahanoviștilor sovietici

șoferi este un fost colonel, consider aceasta o lipsă de vigilență și cer să fie retras urgent.

Îmbarcarea pentru deplasare la stadion s-a făcut greu, s-a remarcat lipsa de disciplină a loturilor capitaliste. Unele loturi mici nu au însoțitor și umblă fără nici un fel de conducător. Nu ni se dau bilete pentru punctele tari ale programului ca de exemplu programul prezentat de sovietici și de chinezi la Teatrul Muzical, consider aceasta o greșeală de orientare politică deoarece noi avem tot interesul ca sportivii țărilor capitaliste să vadă și să aprecieze înalta valoare a artei sovietice.

5 august, cantonament 80

În general toți sportivii cer să meargă la spectacolele date de URSS, refuză celelalte bilete, ca o lipsă s-a dat bilete la Teatrul Țândărică (teatrul de păpuși).

Se solicită de către sportivi cafea neagră în special de către cei egipteni. Se cere de asemenea pește și sardele de către sportivii tunisieni.

5 august, cantonament 77

Conducerea lotului cehoslovac ne sesizează că a primit o scrisoare cu conținut provocator pentru Emil Zatopek, nu cunoaștem exact conținutul scrisorii, ea aflându-se la conducătorul lotului.

5 august, cantonament 71

Au venit 5 traducători ca urmare a sesizărilor noastre. Este totuși insuficient, ar mai trebui 2 de franceză, 2 de germană, 1 engleză, 1 spaniolă altfel nu putem organiza activitatea sportivă și culturală.

Biletele culturale sunt puține și se primesc cu întârziere. Pentru spectacolele de seară nu am primit nici un bilet. Nu ni s-a dat nici un bilet pentru ansamblurile sovietice unde avem tot interesul să îndrumăm loturile capitaliste.

Unul dintre traducători mi-a semnalat că arbitrul B. a luat legătură cu un francez și a avut întâlnire de afaceri cu acesta în oraș. Se remarcă destul de des tendința fie din partea unor sportivi străini, fie din partea unor cetățeni români de a lua legături, pe motiv că au de transmis diverse comisoane. În seara aceasta am interceptat un bilet adresat francezului J.S. de către un oarecare cetățean M. care cere să-i dea telefon la numărul știut. Am sesizat problema unde trebuie.

6 august, secretariat

Interpreții sunt lipsiți de mijloace financiare fiind puși de multe ori în situația de a nu avea bani de tramvai pentru diferite cazuri speciale, sau țigări, folosind de multe ori țigări străine.

7 august, cantonament 80

Sportivii egipteni cer câte trei exemplare din programele festivalului pentru a-și face o colecție dorind a le duce în țara lor. Însoțitorii sunt nevoiți să primească țigări de la străini deoarece nu au bani de buzunar și nici până azi nu au primit bursele.

7 august, secretariat

Comitetul de organizare a festivalului a hotărât referitor la interpreți, ca aceștia să aibă un meniu deosebit de cel al delegaților străini. Aceasta a pus de multe ori în situația ca fiind la aceeași masă să li se servească meniuri deosebite ceea ce considerăm că duce la un efect politic nesatisfăcător. Credem că este necesar să se revină asupra acestor instrucțiuni în sensul de a se servi aceeași masă și pentru delegați și pentru interpreți.

7 august, cantonament 71

Cantonamentul cuprinde foarte mulți „sportivi” care de fapt nu au prea multă legătură cu sportul și sunt mai mult turiști. De aceea cred că distribuirea șoholatei și a lămâiei este o problemă destul de disputabilă. Mulți străini cer să le dăm programul detaliat cu mai multe zile înainte, să se studieze dacă este posibil. Un francez a întrebat de o adresă unde avea de dus un plic, nu este unicul caz de acest fel.

Interpreții ne spun că se dorește maseur pentru masaj ușor înainte de competiție.

Ar fi bine ca la bazele de antrenament să se asigure unele răcoitoare.

8 august, protocol

Nu vom beneficia de prezența în țară a sportivilor din țările capitaliste dacă bilete necesare nu le putem asigura pentru vizionarea programelor culturale ale URSS și țărilor de democrație populară, făcând o justă propagandă regimurilor noastre.

8 august, cantonament 71

În unele pavilioane au apărut ploșnițe, s-au luat măsuri urgente de dezinfectare.

Ce facem cu străinii care vin noaptea la orele

1-2 de multe ori turmentați și pretind mâncare, asigurăm serviciu de noapte sau nu.

Cantitățile de fructe afectate meselor de sportivi sunt mici, lipsite de variație și de proastă calitate deși este sezon de pepene, o singură dată s-a servit pepene galben iar roșu deloc.

10 august, cantonament 72

Toate conducerile loturilor străine cer pentru ciclștii care au cursă mîine să li se dea dulciuri: ciocolată, lămâi, cererea satisfăcută integral.

11 august, stadioane

Bufetele de răcoritoare pe baze sunt aprovizionate suficient. Se nasc abuzuri la servirea de răcoritoare la bazele cu număr mare de participanți, de exemplu: la Centrul 2 Antrenament, ștrandul Tineretului, unde este greu să se servească numai sportivii care participă la jocuri, personalul de serviciu recunoaște greu străinii care joacă de cei care sunt numai spectatori, aceștia din urmă fiind îmbrăcați tot în trening.

11 august, cantonament 75

S-a întâmplat un caz de dispariție a unui ceas al unui interpret. Din spusele acestuia reiese că s-a dus să facă baie în clădirea unde dorm oaspeții. În baie a mai găsit încă doi tovarăși, a scos ceasul de la mână și l-a băgat în buzunarul pantalonilor iar atunci când a ieșit din baie n-a mai găsit ceasul în buzunar. Înaintea lui au ieșit acei doi tovarăși pe care i-a găsit acolo și pe care el spune că nu-i cunoaște și nu știe dacă au fost români sau sovietici.

11 august, cantonament 72

Conducătorii loturilor străine solicită publicațiile ocazionate de festival, reviste, literatură română tradusă în franceză, engleză, germană.

Colectivul de pază nu-și face datoria, nu controlează toate persoanele intrate în cantonament, mama unui sportiv din RFG, venită din Timișoara a intrat fără a fi legitimată.

12 august, cantonament 71

Se semnalează că unii dintre tinerii și tinerele transiltoare au avansat în relații cu străinii permițându-și intimități ce duc la scăderea prestigiului și pierderea perspectivei politice.

13 august, cantonament 72

Cazul de furt din 12 august este în cercetare, persoana în cauză a recunoscut că a luat un ceas.

În urma realizării planului de electrificare, lumina electrică pătrunde în cele mai îndepărtate cătune

În cadrul planului de electrificare a țării este extinsă rețeaua de lumină electrică

Creșterea recoltelor este supravegheată de ingineri agronomi

Arta, în Republica Populară Română a luat o dezvoltare cum n-a avut nicicând

Constructorii canalului Dunăre-Marea Neagră sărbătoresc victoriile în muncă

S-au primit cadourile care urmează a fi distribuite oaspeților.

14 august, stadion Giulești

Am observat o ceartă în fața cordonului de miliție unde se afla un tov. slt. și un tov. lt. de miliție, doi tineri cari aveau bilete și vroiau să intre pe stadion. Nefiind lăsați de către cei doi tovarăși ofițeri s-au revoltat iar aceștia fără nici un fel de altă discuție sau avertisment au dat lovituri de pumni unuia din acești tineri și l-au băgat forțat într-o mașină mică Skoda. A fost aruncat pe banca din fundul mașinii și bătut cu pumnii în față de unul din ofițeri. A fost luat apoi al doilea tânăr, târât pe jos pe stradă și pus în mașină după care a început să i se aplice aceiași sancțiune ca și primului. În același moment au sosit două mașini cu delegați străini (francezi și germani) cari dându-se jos au văzut cele ce se întâmplau și s-au exprimat astfel: „mais c'est sont de bêtes”-aceștia sunt animale. Publicul care se afla pe margine s-a îndreptat revoltat spre mașină care se pusese în mișcare având la volan un tov. slt și alături un tov. lt. iar pe aripile mașinii vreo patru milițieni cari continuau să bată pe cei doi din mașină. Consider că dacă tinerii cari au fost bătuți ar fi fost în stare de ebrietate ar fi putut fi luați în altă modalitate de către organele de pază ale miliției și nu bătuți și umpluți de sânge în fața străinilor de către doi tovarăși ofițeri cari prin gestul lor nesocotit nu s-au făcut altceva decât să scadă din prestigiul organelor de pază ale republicii noastre față de oaspeții veniți la festival ca să învețe și să vadă numai lucruri frumoase.

17 august, cantonament 72

Pleacă ultimul lot de sportivi RDG și toți polonezii.

S-au luat măsuri ca tot mobilierul cu care a fost dotat cantonamentul de către instituțiile care au patronat să fie înapoiat.

18 august, cantonament 80

Azi dimineață, la orele 5,30, unul din sportivii din lotul egiptean a plecat în oraș, cu geamantanul, însoțit de o persoană străină, femeie, fiind întors înapoi cu individa a fost suit în mașina care trebuia să plece la gară. În gară el s-a urcat în trenul în care erau sportivi delegați străini iar susnumita a fost dată în urmărire securității statului care se afla în gară. ■

Pe marile șantiere ale țării, muncile sunt mecanizate cu ajutorul mașinilor primite din Uniunea Sovietică

Diploma

A obținut locul _____ la competiția de _____ proba _____ la
Întâlnirile Sportive Internaționale
Prietenesti ale Tineretului

COMISIA DE ORGANIZARE

București, August 1953

AL IV-lea FESTIVAL MONDIAL AL TINERETULUI
ȘI STUDENȚILOR PENTRU PACE ȘI PRIETENIE

INSIGNA SPORTIVĂ A FESTIVALULUI

BUCUREȘTI AUGUST 1953

Cartea “Orașul din Oraș” un fel de Google Glass pentru plimbările în Sectorul 3 al Capitalei

Istoricul Cezar Petre Buiumaci a lansat, luna trecută, volumul “Orașul din Oraș”, care prezintă Sectorul 3 al Capitalei drept o entitate în sine, un adevărat oraș din Marele Oraș, Bucureștiul.

După cum precizează și autorul, cartea reprezintă un traseu, o plimbare pe străzile Sectorului 3, în care sunt înregistrate vizual monumente, prezentate prin fotografiile actuale, dar și fotografiile vechi, laolaltă cu explicații istorice.

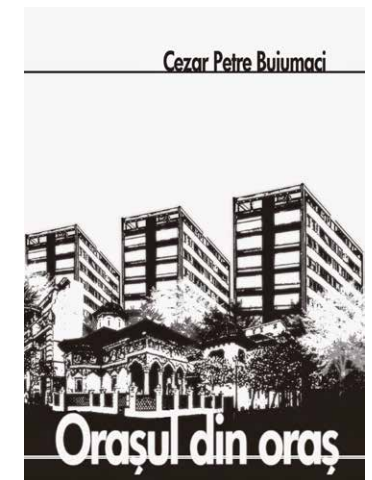
„Eu asta văd când merg pe stradă și asta am văzut în sectorul 3. Am ales sectorul 3 pentru că aici se găsesc cele mai multe monumente, atât de arhitectură, cât și de for public, și pentru că este vorba, pe de o parte, despre inima, despre centrul de formare al orașului în care astăzi avem atât Curtea Veche sau Hanul lui Manuc, cât și despre instituțiile României moderne, așa cum este Banca Națională, Bursa, Palatul Poștelor și toate celelalte bănci sau Centrul istoric”- Cezar Petre Buiumaci.

A ales acest sector drept subiect, întrucât, după cum explică, se poate compara lejer cu un oraș mare precum Constanța, Timișoara sau Iași, prin prisma celor 300.000 – 500.000 de locuitori.

Cartea este ilustrată cu zeci de cărți poștale vechi, din colecția personală a istoricului, care pun în oglindă imaginea veche a Capitalei versus imaginea actuală a acestuia.

O atenție deosebită este acordată statuilor, care nu sunt prezentate doar din punct de vedere al personalităților reprezentate, ci și din punct de vedere artistic.

„Un grup de monumente reprezentative pentru oraș este cel din Piața Universității. De la est la vest, prima statuie este cea care îl înfățișează pe Ion Heliade Rădulescu. Scriitor, lingvist, gânditor și om politic, își începe studiile la școala grecească de la București, între 1815-1818, continuându-le la Școala de la Sf. Sava a lui Gheorghe Lazăr, unde a

Orașul din oraș

Autor: Cezar Petre Buiumaci
Editura Muzeului Municipiului
București, 2014

Lansarea cărții la hotelul Continental
Emanuel Bădescu și Cezar Petre Buiumaci

devenit profesor. (...) Statuia executată din marmură de Carrara de către sculptorul italian Ettore Ferrari a fost dezvelită la 21 noiembrie 1880, fiind a doua statuie dezvelită aici, după cea a lui Mihai Viteazul. Aceasta este o dată și jumătate mărime naturală și îl reprezintă pe Ion Heliade Rădulescu într-o atitudine romantică, sugerând rostirea unui discurs.“

Găsim și detalii actuale privind starea acestor monumente și inițiativele de refacere a acestora.

„În anul 2012, Adrian Cioroianu, Adriean Videanu și Valeriu Stoica au înființat un ONG cu numele Asociația Monumentul Ion C. Brătianu- Piața Universității în scopul de a susține refacerea monumentului (n.r. autorul vorbește despre statuia lui I.C. Brătianu). La inițiativa unor consilieri generali, Consiliul General al Municipiului București a aprobat în ședința din 30 ianuarie 2014 refacerea monumentului.“

De asemenea, este menționată contribuția minorităților în dezvoltarea orașului, laolaltă cu bisericile, centrele culturale, cartierele și statuile care marchează această contribuție în Capitala noastră.

Autorul prezintă totodată, în istorisirea sa, documente de arhivă, printre cele mai savuroase fiind vechile hotărâri ale Consiliului General al Municipiului București.

Cezar Petre Buiumaci aduce aminte și de numele cartierelor înglobate în acest sector, oferind cititorilor explicații despre cum au ajuns să le cunoască după acest nume:

„Denumirea acestui cartier (n.r. Vitan) provine de la cătunul înglobat în oraș și anume Vitanu, aceeași situație fiind și în cazul Bârzești, Dudești, Cioplea, Balta Albă și altele. Potrivit scrierilor lui D. Papazoglu: În ocolul orașului, spre nord, este câmpia Vitanelui, unde vitele orășenilor își aveau păsciunea.“

„În această zonă ne aflăm în Cartierul Mântuleasa, un cartier în care primele mahalale apar în secolele XV-XVI, zonă preponderent comercială. Numele acestui cartier vine de la livada precupețului Mantu, mahalaua devenind în timp suburbie a orașului în secolul al XVIII-lea.“

Un instrument util pentru orice turist care trece pragul Capitalei, dar și pentru bucureștenii care vor să cunoască îndeaproape străzile pe care le parcurg zilnic, cartea „Orașul din Oraș“ poate reprezenta o versiune tradițională a ochelarilor Google Glass, folosiți într-un tur al sectorului 3: cu ochii privești orașul actual, duci ochii în carte și vezi cum arăta acesta odinioară și cum s-a făcut trecerea la ceea ce cunoaștem astăzi. ■

Bukarest Lipsani-Strasse Stradă Lipsani

Lansarea cărții la hotelul Continental

Strada doctor Carol Davila

■ Text: Aurel Ionescu ■ Foto: Andrei Bîrsan

Fragment din al treilea volum al cărții „Străzi din București și numele lor – Personalități ale bisericii, medici și farmaciști” de Aurel Ionescu, apărut la Editura Vremea în 2014.

Istoricul de arteră

* 1856: ulița Notagiul.

* 1871 Ghid, Pappasoglu: Notagiul.

- 1885.06.14c, 4/1885, 6: Notagiul > dr. Carol Davila.

* Ulița Notagiul s-a numit așa pentru că în apropiere s-a aflat prima „școală de înotare” din București. Traseul inițial al acestei străzi a fost foarte lung și sinuos, între ulița Cotroceni (acum șos. Cotroceni) și locul unde se întâlnesc str. dr. Staicovici și str. Izvor. În 1930 strada s-a scurtat, cedând din traseul ei altor trei străzi: dr. Teodorescu, dr. Pasteur și dr. Staicovici.

* Conform planului Pappasoglu, casa din Cotroceni a dr. Davila se afla pe latura vestică a acestei străzi, în apropiere de intersecția actuală cu bd. Eroi Sanitari și era „o capodoperă de bun gust și originalitate. Ea seamănă cu acele vile sculptate, cu balcoanele ca o dantelă și zidurile ascuțite, încântătoare și răcoroase adăposturi în care eleganța și confortul se ascundeau sub aparența rustică...”. (Ulysse de Marsillac, Bucureștiul în veacul al XIX-lea, București, 1999, Editura Meridiane, p. 155)

De Aurel Ionescu

Bing Maps

Bustul generalului Carol Davila - Sculptură de Constantin Brâncuși din 1903, expusă din 1912 în curtea Spitalului Militar Central din București Este declarat monument istoric și este înscris în Lista monumentelor istorice din București cu codul LMI B-III-m-B-20024. sursa wikipedia

Informații biografice

Carol Davila (8 aprilie 1828, Parma – 26 august 1884, București), medic român, de origine franceză. Studii de farmacie și medicină la Angers (Franța). Doctor în medicină la Paris (1852). A venit în România în 1853, la solicitarea domnitorului Barbu Știrbei de a conduce Spitalul Militar din București. Angajamentul inițial era pentru trei ani, dar el s-a atașat de oameni și de locuri și a rămas aici până la sfârșitul vieții.

A început cu reorganizarea, în 1854, a Spitalului Oștirii de la mănăstirea Mihai Vodă, spital care s-a mutat în 1859 pe str. Știrbei Vodă și în 1883 pe calea Plevnei (locul actual). Împreună cu dr. Nicolae Kretzulescu, este considerat întemeietorul învățământului medical românesc. În 1855 reușește să unifice cele două școli de mică chirurgie existente: cea de la Spitalul Filantropia și cea de la Spitalul Oștirii în Școala de Mică Chirurgie de la mănăstirea Mihai Vodă, devenită în 1856 Școala de Chirurgie, în 1857 Școala Națională de Medicină și Farmacie, iar în 1869 Facultatea de Medicină din București.

Profesor de chimie medicală la Universitatea din București (1859-1884), șef al Serviciului Sanitar

al Armatei (1859-1881), director general al Serviciului Sanitar Civil (1859-1864), a contribuit decisiv la unificarea administrațiilor medicale din Țara Românească și Moldova. A introdus instituția medicului de arondisment, a înființat spitale noi, a introdus concursurile medicale și stagiile obligatorii în spitale. A pus bazele învățământului farmaceutic și ale celui veterinar în România și a sprijinit editarea farmacopeii naționale (1862). A înființat primele aziluri pentru copii orfani în case personale, în str. Colței și în Cotroceni. Inițiator al Grădinii Botanice din București.

În iulie 1858 a fost distins cu ordinul „Legiunea de Onoare” în grad de cavaler. Înălțat la gradul de general de divizie în 1860, în 1868 a primit cetățenia română. A pus bazele Societății Naționale de Cruce Roșie în România (1876) și a organizat serviciul român de ambulanță. A participat efectiv la Războiul de Independență, alături de felceri și brancardieri, acordând asistență medicală răniților români și ruși, dar și prizonierilor turci. A fost decorat cu ordinul „Steaua României” în grad de comandor și cu medalia „Virtutea Militară” de aur și cu alte ordine și medalii rusești și turcești.

Carol Davila a fost căsătorit de două ori. Prima soție, Maria (n. Marsille), a murit în martie 1860. La 30 aprilie 1861, dr. Davila s-a căsătorit cu Ana Racoviță, nepoata lui Dinicu Golescu. Aceasta, un spirit elevat și un caracter distins, a fost o colaboratoare devotată a soțului ei. Soții Davila au avut patru copii, printre care și viitorul scriitor și om de teatru Alexandru Davila. Ana Davila moare în 1874, la numai 40 de ani, ingerând dintr-o greșeală o doză de stricină în loc de chinină. Rămasă singură cu patru copii și cu o sănătate precară, dr. Davila și-a continuat activitatea cu aceeași energie până la moartea sa, provocată de o boală de inimă în 26 august 1884.

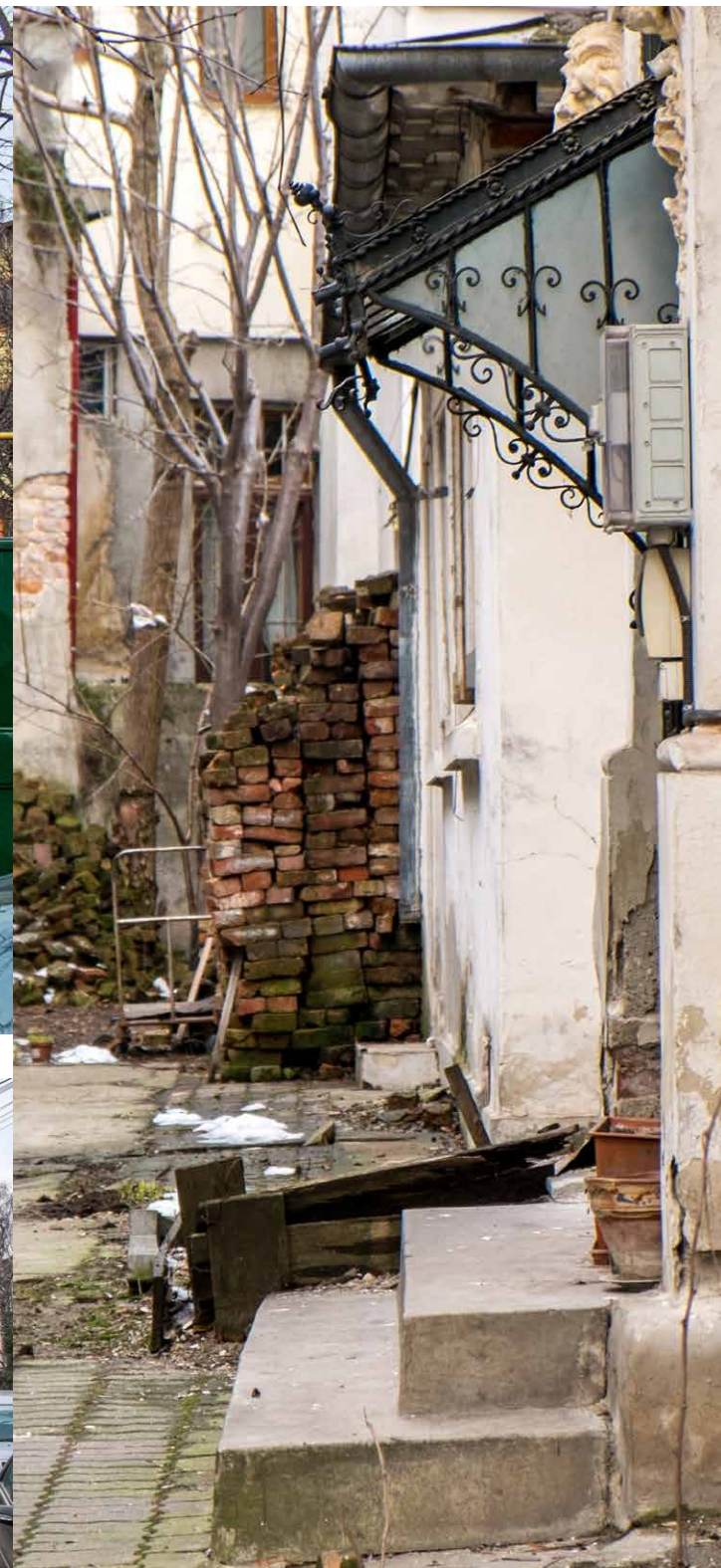
Este înmormântat alături de soția sa, Ana Davila, pe colina de lângă azilul „Elena Doamna” (str. Ana Davila colț cu str. dr. Nicolae Paulescu), al cărui fondator era.

Spirit erudit, inteligent și tenace, era un om cu principii de viață solide, înzestrat cu calități de organizator și cu o mare putere de muncă. Venit de pe alte meleaguri, a fost un foarte bun român. Contribuția lui excepțională a marcat dezvoltarea medicinei românești și a învățământului medical românesc. A fost un om deosebit în vremurile când tânără națiune română avea nevoie de deschizători de drumuri și de modele.

„El, Davila, a venit „chemat”, și a făcut înzecit isprava pentru care îl chemaseră. Dacă ne-a iubit, ne-a iubit „pe urmă”, pentru binele pe care ni-l făcuse – și, mai ales, n-a spus-o nimănui.”

Cele două instituții importante din București al căror ctitor a fost, Universitatea de Medicină și Farmacie și Spitalul Universitar de Urgență Militar Central, îi poartă numele. În fața U.M.F. se află, de la inaugurarea clădirii Facultății de Medicină în 12 octombrie 1903, statuia lui din bronz, așezată pe un soclu din granit, operă a sculptorului Carol Storck. În curtea Spitalului Militar s-a aflat din 1912 un bust al său executat în 1903 de Constantin Brâncuși, în prezent o copie, originalul fiind la Muzeul Militar Central. O altă unitate medicală de prestigiu din București, înființată la începutul secolului al XX-lea, îi poartă numele: Spitalul Clinic de Nefrologie „Dr. Carol Davila” din calea Griviței nr. 4. ■

București. Calea Răchovei cu Biserica Domnița Balașa.

Mahalaua Calicilor

■ Text: Adrian Majuru ■ Foto: Arhiva Muzeului Municipiului București

Mahalaua calicească

Mahalaua calicească, spațiu misterios și exotic, se regăsește în proiecțiile imaginarului medieval și premodern cu întreaga sa varietate de personaje și existențe anonime. A fost un spațiu preurban aflat undeva în afara orașului, dincolo de ziduri; un spațiu aflat în afara lumii normale, ordonate și civilizate dar care, s-a structurat după reperele acesteia.

A fost un teritoriu interzis celorlalți și accesibil doar pentru cei loviți de soartă. Era spațiul unde locuiau sau se retrăgeau toți aceia respinși de societate din cauza handicapului fizic, psihic, sau foști oșteni cu răni care nu puteau fi vindecate; cei loviți de boli contagioase etc.

Nu a existat spațiu preurban care să nu aibă un grup social marginalizat și plasat în afara lumii normale.

Nu cunoaștem mai nimic despre acești oameni, cutumele, liderii lor, viața obișnuită plină de greutate. Și pentru că lumea lor a fost desființată cu rapiditate încă din finalul secolului al XVII-lea de Constantin Brâncoveanu, este foarte greu de reconstituit acest mic univers atât de complex și dinamic în toate resorturile sale.

Bucureștii, până către mijlocul secolului al XVII-lea, avea ca limită de sud și sud-est râul Dâmbovița. Dincolo de ea, pe domeniul domnesc vor fi așezați din evul mediu timpuriu, cei loviți de soartă, mutilați și bolnavi sau pur și simplu săraci pelerini. În limbajul popular se numeau calici.

De Adrian Majuru
Directorul Muzeului
Municipiului București

Fotografii din zona
Calea Rahovei - Ferentari

Calic vs mișel.

Termenul «calic» vine din slavonă: «kalik» având sensul de "neîntreg, estropiat, beteag trupește, ciuntit, lipsit de un membru, ochi, gură sau altele".

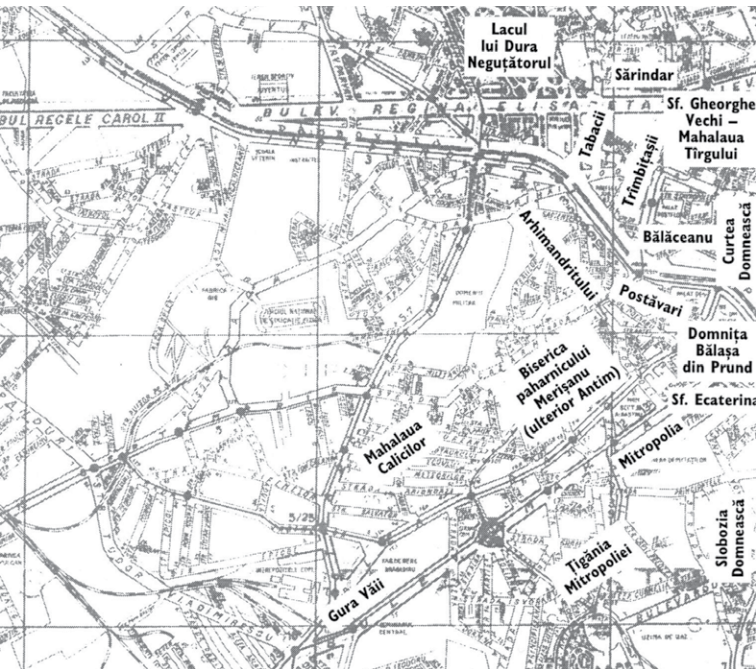
Observăm cu ușurință o diferențiere între acei care au devenit nenorociți din propria-i vrere – aceia erau mișeii și alții care au ajuns la marginea societății din cauza unui accident nedorit (ciunții, betegii, nebunii etc.), numiți calici. Diferențierea dispăre odată ce sunt adunați cu toții în același spațiu marginal.

Calicul era cel lovit de soartă, beteag, diform, care cerșea, se calicea pe marile drumuri, ca un pelerin nomad.

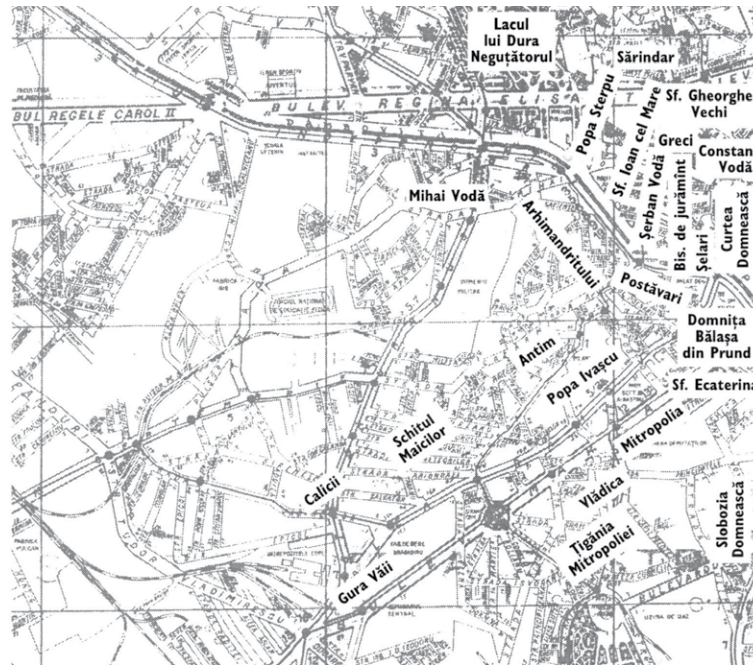
Mișelul îl reprezintă pe "mizerabil, ticălos, laș, fricos", nu e bun de nimic, nu știe și nu vrea să facă nimic util sau deși face, face rău; putred de corupție, nu are nimic bun în el (moral), desfrânat, bețiv, blestemat, fără sentimentul onoarei, infam". Așadar, numai atribute de caracter și nu de handicap fizic.

Termenul de calic s-a impus treptat și datorită faptului că formau un grup mai numeros, fiind mereu alimentat din supraviețuitorii războaielor sau a calamităților endemice. Ori mahalaua și privilegiile domnești erau tocmai pentru aceștia pe când mișelul se substituie cumva ulterior.

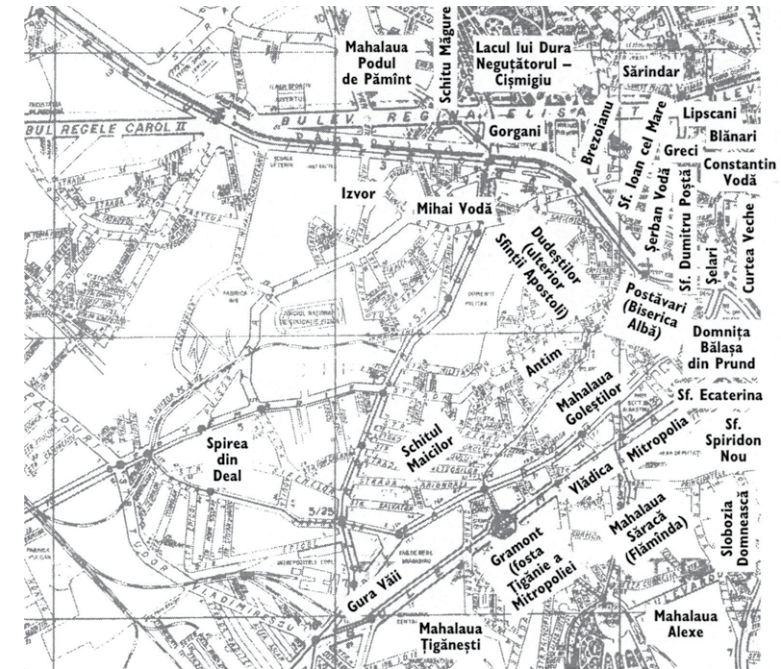
Mahalalele din sud-vestul Târgului Bucureștilor la 1670

Mahalalele din sud-vestul Târgului Bucureștilor la 1715

Mahalalele din sud-vestul Târgului Bucureștilor la 1830

Așezarea Calicilor. De la sat la mahala

Dincolo de Dâmbovița, în fața Curții Domnești, se afla un spațiu în parte mlăștinos datorită ostroavelor și brațelor Dâmboviței de la acea vreme, în parte împădurit, și înconjurat de două gorgane înalte la nord și la sud. Pe cel mai mare se va ridica ulterior Mitropolia cu chiliile aferente iar pe cel mai mic, aflat vis-à-vis, va fi ridicată mai târziu Mănăstirea Antim. Mijlocul acestui spațiu, era tăiat de un braț al Dâmboviței numit Dâmbovicioara alături de care se afla și râul Gârlița care alimenta Dâmbovicioara. Peste aceste ape, din poarta de sud a Curții Domnești, se forma treptat o cale de acces care traversa Livada Domnească aflată sub Dealul Mitropoliei și continua apoi printre bordeiele calicilor, printre cele două gorgane amintite. Acest drum care treptat se va numi Podul Calicilor, făcea legătura cu târgul Craiovei și se va pierde prin codrii Lupeștilor care acoperea Dealul Spirii, al Filaretului și celalalte vecinătăți. Pe aceste locuri au fost așezați calicii domnești.

Potrivit lui Ionescu Gion, Livada Domnească numită în vechime Livedea Gospod era și locul "unde pășteau în libertate caii domniei"; pe malul drept al Dâmboviței, în josul apei, la stânga, se afla Ciutăria Domnească. Pe malul stâng al Dâmboviței, la sud și la stânga Curții Domnești se afla Via Domnească; mai exact pe dealurile de la începutul Căii Șerban Vodă de azi. În ceea ce ar privi "mahalaua Calicească" aceasta se afla la începutul secolului al XVII-lea, "drept în fața Curții Domnești, peste Dâmbovița.

Așezarea calicească nu știm cu certitudine când apare însă, unii istorici consideră că Mahalaua Calicilor existase la început ca o așezare rurală. Un sat al calicilor în afara orașului a existat din secolul al XV-lea deși se fac referiri asupra unei așezări calicești mai vechi, din secolele al XIV-lea și al XV-lea. Ar fi posibil dacă luăm în considerare existența unui sat în secolul XVI cu o vatră deja constituită anterior. De ce în spațiul amintit și nu în altă margine a orașului? Răspunsul poate fi legat de existența unui vast domeniu domnesc aflat în vecinătatea de sud a orașului iar calicii se aflau sub protecția domnului. Ori această protecție se putea aplica cu toate rigorile doar pe domeniile aflate sub stăpânirea puterii domnești.

Curtea Domnească se învecina cu marginile

orașului doar înspre Dâmbovița și în consecință calicii domnești au fost așezați în vecinătatea ei. Vecinătate care le-a fost fatală la finalul secolului al XVII-lea, când domnitorul Constantin Brâncoveanu i-a mutat de pe domeniile domnești pantru a le împărți boierilor săi.

Abia la 1639 este menționată "mahalaua Calicească, a sărăcimii târgului înființată în apropierea gorganului viitoarei Mitropoliei, pe locurile străbătute mai târziu de Podul Calicilor". Acest spațiu exista deja dacă ar fi să luăm în calcul însemnările lui Ionescu Gion: "(...) la București, documentele ne arată pe calici locuind încă din secolul al XVI-lea pe partea dreaptă a Dâmboviței, dincolo de Baia Mitropoliei (Grădina Bisericii Domnița Bălașa) și mai dincolo de Livedea Gospod, câmpia domnească (de fapt livadă de pomi fructiferi aflată în vecinătatea Dâmboviței până spre gorganul Mitropoliei, n.a.), de la Palatul de Justiție la dreapta spre sud, o întindere imensă; începea mahalaua Calicilor având în stânga Țigănia Mitropoliei (robi ai Mitropoliei din secolul al XVI-lea și aflați în spatele Dealului Patriarhal, n.a.), de la străzile de azi Sfinții Apostoli la dreapta și 11 Iunie la stânga, și mergea înainte în sus, până sub Gura Văii și vilele lui Mihai Vodă (ale mănăstirii n.a.) la dreapta, iar cele orășenești și ale Mitropoliei la stânga, o întindere iarăși foarte mare, pe unde azi sunt străzi cu nume foarte puțin calice precum Strada Salvatorului, Emancipată, a Meteorului, a Justiției, a Egalității".

Pentru veacul al XVI-lea, colonelul Popescu-Lumină considera că "pe acea vreme, Dealul Mitropoliei era plantat cu vii, iar pe malul din fața Curții Vechi era Livada Domnească și alături maidanurile calicilor". Tot el afirmă că Podul Calicilor ar fi fost "ocupat la început de calicii care cerșeau la Mitropolie. Mai târziu ei au ocupat malul eleșteului Șerban Vodă (Gramont) așezându-se împrejurul vechii biserici Sf.Nicolae Vlădică zisă și Țigănia".

Heleșteul amintit era o baltă mlăștinoasă aflată în spatele Mitropoliei și a fost multă vreme loc de dispută între calici și robii țigani aflători pe acele locuri. Pentru acest habitat, putem vorbi deja din secolul al XVI-lea ca fiind unul calicesc.

Poate nu întâmplător Mircea Ciobanu a așezat Mitropolia pe acele locuri, în preajma maidanurilor calicilor (putea de pildă să ridice Mitropolia pe dealul de la Mihai Vodă sau Radu Vodă), hotărând astfel ca Mitropolia să

se ocupe ulterior de soarta calicilor bucureșteni. A înființat astfel o instituție cu atribuții filantropice într-o regiune care necesita o asemenea prezență.

Avem astfel pentru secolul al XVI-lea final, o mahală calicească dincolo de dealul Mitropoliei până sub dealurile Filaretului și Spirii. Ea își concentra habitatul demografic de-a lungul drumului Craiovei care va deveni “Podul Calicilor”.

În prima parte a secolului al XVII-lea apar primele mențiuni în documentele vremii a calicilor bucureșteni. Primul izvor este datat din 1639 din timpul domniei lui Matei Basarab (1632-1654). De-a lungul timpului s-au făcut diferite referiri la limitele mahalalei calicilor.

În 1672 (4 ianuarie), în final de domnie, domnitorul Antonie Vodă reia textul hrisovului din 1668, referitor la limitele moșiei Mitropoliei. Din document aflăm că mahalaua Calicilor avea deja vecini noi care își aveau reședințele la sud de Dâmbovița. Se pare că “prima mahală” orășenească creată la sud de Dâmbovița și cuprinsă de oraș, a fost Mahalaua Postăvari. Ea a fost colonizată cu “lucrători aduși din Ghimbavul ardelenesc”, români ortodocși care fabricau postav. Pe teritoriul mahalalei se ridică Biserica Albă-Postăvari. În marginea de est a mahalalei Postăvarilor, se formează Mahalaua Târnovului, începând cu secolul al XVI-lea final, în jurul mănăstirii cu numele similar. Ulterior ea se va numi a Arhimandritului, Sfinții Apostoli sau Dudescu.

Mahalale noi

Alături “cu mahalaua calicească” apare în secolul al XVII-lea o mică mahală numită “Mahalaua Gorgănel”. Era o mahală cu “multe grădini și vii”, locul ei fiind “mai tot domnesc”. Această mică mahală s-a dezvoltat în preajma unui promontoriu redus aflat vis-à-vis de gorganul Mitropoliei. Peste ea se va dezvolta curând Mahalaua Antimului. Ulterior, după desființarea Mahalalei Calicilor, această mahală se va extinde spre sud pînă la Podul Calicilor, dincolo de gorgan.

Cu 1690, Podul Calicilor începe să fie locuit de către boieri iar calicimea începe să se retragă sub această presiune, dincolo de Gura Văii, adică de zona unde se află clădirea Fabricii de Bere Bragadiru. În mai bine de un secol, colibebele săracilor prelungesc drumul Craiovei până spre actuala intersecție dintre Calea Rahovei și str. Viilor.

Gura Văii desemnată se afla între platformele înalte ale Dealului Spirii la nord și Dealului Filaret la sud; de fapt era spre Bulevardul Regina Maria de azi. Podul Calicilor va străbate în afara orașului calea îngustă dintre cele două platforme acoperite cu pături și

culturi de vie până la începutul secolului al XIX-lea.

Observăm așadar, în decurs de un secol, 1590-1690, cum pe malul stâng al Dâmboviței se conturează în preajma maidanelor locuite de calici, mahalale noi care apar în jurul unor biserici, absorbind probabil în parte, printre locuitorii lor, și pe acei calici care au reușit să se reintegreze social.

Maidanul calicilor a avut o serie de puncte de reper în interior care au fost uitate în cursul secolului XVIII-lea, pe măsură ce noii locuitori au schimbat radical înfățișarea zonei. Astfel, exista o sursă de apă pentru toți calicii și care s-a numit “Puțul Calicilor”. El a fost atestat în hrisoave domnești de Antonie Vodă în 1672 și Constantin Șerban (1654-1658) în 1658. Deja în 1741 nu se mai știa nimic despre locul lui. Pentru a fi însemnat acest loc, Mitropolia “a pus să se ridice o cruce de piatră”. Această cruce se găsea pe fosta stradă a Cazarmii, “la intersecția cu străzile Militari și Costache Moroiu”, la începutul secolului XX.

Un punct de reper marginal pentru Mahalaua Calicilor a fost “Crucea lui Alexandru Vodă Iliș (1616-1618; 1627-1629). Ea se afla pe Podul Mehedinților, sub dealul Arsenalului. Piatra de hotar apare în hrisoavele domnești în 1662, 1669 iar în 1740 mai exista pe locul inițial.

Ulterior, pe locul ei se va ridica biserica Spirea Veche de către doctorul corfiot Spirea Hristofi, “mort și îngropat acolo în 1759”.

În extremitatea de sud-est a mahalalei Calicilor se afla o altă piatră de hotar numită “Crucea Doamnei Mircioaia” ridicată probabil de “văduva Ciobanului pentru păstrarea domniei copiilor ei”. Este atestat la 1668 “dar nu se mai păstra la 1741”.

În mijlocul mahalalei Calicilor se afla “Lacul Adânc” înconjurat de livezi “de sus și din jos în ocolul lacului” cum apare într-un act de la Mihnea Voevod zis și Turcitul (1577-1583; 1585-1591), care datează din 30 mai 1586. La acea dată, respectivele livezi împreună cu “o ocină de vie pă în Lacul Adânc” aparțineau bisericii “jupănesii Caplea”, devenită mai târziu Biserica Albă-Postăvari. În secolul al XIX-lea, “știm că se găsea lacul lui Antim sau lacul lui Gramont: el a fost Lacul Adânc din secolul al XVI-lea”.40

Podul Calicilor

Mahalaua Calicilor a fost străbătută de la bun început de unul dintre cele mai importante artere ale Bucureștilor. Acesta a mai fost numit “Drumul Craiovei” după destinația sa finală sau “Podul Calicilor” după numele celor care îl locuiau.

Podul Calicilor pornea “de la Dâmbovița” iar de

Calea Rahovei casele Nierescher

Calea Rahovei colț cu bd. Coșbuc

Calea Rahovei colț cu bd. T. Vladimirescu

Calea Rahovei

aici străbătea Ostrovul format între Dâmbovița și un braț al acesteia numit Dâmbovicioara. Astfel, Drumul Craioviilor pornea dinspre podul Agăi Iane așezat în secolul al XVII-lea peste Dâmbovița pe locul altuia mai vechi și podul Turcului numit și Haidâm, aflat peste Dâmbovicioara. Această porțiune de arteră până în fața Băii Vechi, aflată în apropierea Dâmbovicioarei, se numea la 1724 “podul Uliței-celei-mari, care trece Dâmbovița pă dinaintea Porții Domnești, pe din sus”. Din acest punct, de la podul Turcului, se termina ulița și începea calea pentru ca în secolul al XVIII-lea, denumirea de Podul Calicilor să cuprindă deopotrivă ulița și calea”.

Podul Calicilor. Deși prima mențiune a Podului Calicilor ar data din secolul al XVIII-lea 42, totuși, în 1574, “avocatul francez Pierre Lescalopier găsea cinci artere pavate cu trunchiuri de stejar” printre care și “Podul Calicilor” sau calea Craiovei. În partea de sud a Ostrovului, pornea din Calea Calicilor spre est, o altă uliță mai îngustă numită “Pod ce merge la pan Brâncoveanu”. Cum trecea de podul de peste Dâmbovicioara numit “Poarta Brâncoveanului” ulița devenea “podul ce merge spre Sf. Ecaterina”. Aceste date sunt date pentru anul 1804, la o sută de ani distanță de la desființarea mahalalei Calicilor.

Vechiul Pod al Calicilor urma cursul Gârliței în amonte “adică raportându-se la situația de astăzi (1965), cam îndată după intersecția căii

Rahova cu str. Bibescu Vodă, acolo unde mai există și acum un capăt de stradă cu numele Gârlița, care amintește de vechiul curs de apă.” Acest fir de apă se vărsa în Dâmbovicioara. Drumul continua “prin fața bisericii Albe din Postăvari, dincolo de care se întindea calicimea”.

Dacă calicii locuiau undeva dincolo de Biserica Albă din Postăvari ceea ce îi îndepărtează de Mitropolie și de actuala Cale a Rahovei atunci cum intrau calicii bucureșteni în serioase și dese conflicte deschise în veacurile XVI-XVII cu robii țigani din Țigănie? Căci aceasta se afla în spatele gorganului Mitropoliei. Acest lucru arată că cele două corpuri sociale coabitau pe o linie de margine și adesea apăreau neînțelegeri. Mahalaua Calicilor a fost mult mai întinsă și putem considera că s-a aflat inițial între vechiul pod și mai noul pod, Calea Rahovei iar treptat au fost împinși spre vest, către marginea orașului.

Extinderea orașului spre vest. Dispariția așezării calicilor

Să urmărim în continuare expansiunea orașului peste Mahalaua Calicilor și împingerea acestora spre vest. Distingem în acest proces două aspecte: unul cuprins între mijlocul secolului al XVI-lea și anul 1697 și de la 1697 către

începutul secolului XX. Am luat ca dată de referință anul 1697 deoarece, la acea dată Constantin Brâncoveanu a desființat oficial mahalaua Calicilor. Cu acest prilej, calicii au fost “evacuați forțat prin satele depărate și mănăstiri”.

La 1650, avem la stânga Dâmboviței o serie de mahalale orășenești precum: Postăvari, Târnovului, Antim, Domnița Bălașa, Sf.Ilie din Prund, Sf.Ecaterina, Broșteni și Mahalaua Vlădichii. Calicii în această perioadă “au ocupat malul eleșteului Șerban Vodă (Gramont) așezându-se împrejurul vechii biserici Sf.Nicolae Vlădică zisă și Țigănia.”

La 1630 sunt zidite casele Dudeștilor de postelnicul Constantin Cantacuzino. “Construcția avea o pivniță mare, iar deasupra era prevăzută cu o serie de camere cu bolți și arcuri de descărcare.” Mahalaua Sfinții Apostoli sau a Târnovului devine astfel “leagănul Cantacuzineștilor la podul Cilibiului”.

Brâncovenii aveau și ei proprietăți la poalele dealului Patriarhiei. În perioada premodernă aici a existat palatul prințului Brâncoveanu Manolache. În secolul al XIX-lea început, casele “intră în posesia familiei Bibescu prin căsătoria Joiței Brâncoveanu cu Gheorghe Bibescu. Terenurile au fost expropriate către 1879-1881 pentru lucrările de canalizare a Dâmboviței și realizarea Bulevardului Maria.”

Alături de boierii Dudești vor fi împroprietăriți de Constantin Brâncoveanu după 1690 în vechea mahala a Calicilor și alte familii boierești: Oteteleşeanu, Rudeanu (din 1670 după un hrisov de la Antonie Vodă), Fălcoianu, Radu Cupariul, Constantin și Dosithie Brăiloiu (1700-1714), Leurdeni, Pârâieni, “deși ulterior apar și meseriași, mici negustori și pălmași”.

Între 1650-1715, hotarul orașului București “urma linia pământurilor altor mari boieri (Brăiloi și Dudeștii) și trecea prin apropierea Mitropoliei și în jurul mănăstirii Sf. Ecaterina, unde se aflau locurile Brâncovenilor”, granițe aflate totuși “dincolo de podul și mahalaua Calicilor”.

Către 1790, sub domnia lui Mavrogheni (1786-1790), limitele orașului “ocoleau Dealul Mitropoliei, pe dinaintea bisericii Antim, se îndrepta spre Sf. Apostoli și răspundea în Gorgani la Sf.Ilie.”

În consecință, Mahalaua Calicilor era tot mai împinsă spre vest, iar calicii “erau tot mai strănsi de Mitropolie, de Mihai Vodă, de proprietățile

Domniei și ale boierilor Rudeni” astfel încât “vor fi siliți să se suie din ce în ce mai sus, spre deal (Bragadiru), spre hotarul Lupeștilor, în jos, la stânga spre drumul Mehedinților, unde sue drumul la crucea lui Alexandru Vodă, cea de piatră, lăsându-se tot la stânga, spre hotarul pământurilor Mitropoliei.”

Așadar, după Ionescu Gion, calicii s-au revăsat ulterior spre drumul Mehedinților dinspre Calea Rahovei de astăzi ceea ce contrazice ipoteza istoricilor Paul Cernovodeanu și Nicoale Vătămanu.

După 1697 și îndeosebi pe parcursul secolului al XVIII-lea, calicii “din locurile ce aveau din vechime dincolo de Livezea Gospod și până în Gura Văii spre drumul Mehedinților, s-au depărtat din ce în ce mai mult, până când s-au pierdut în viile și’n Țigănia Mitropoliei, spre stânga, spre drumul Giurgiului și pe lângă eleșteul lui Șerban Vodă.”

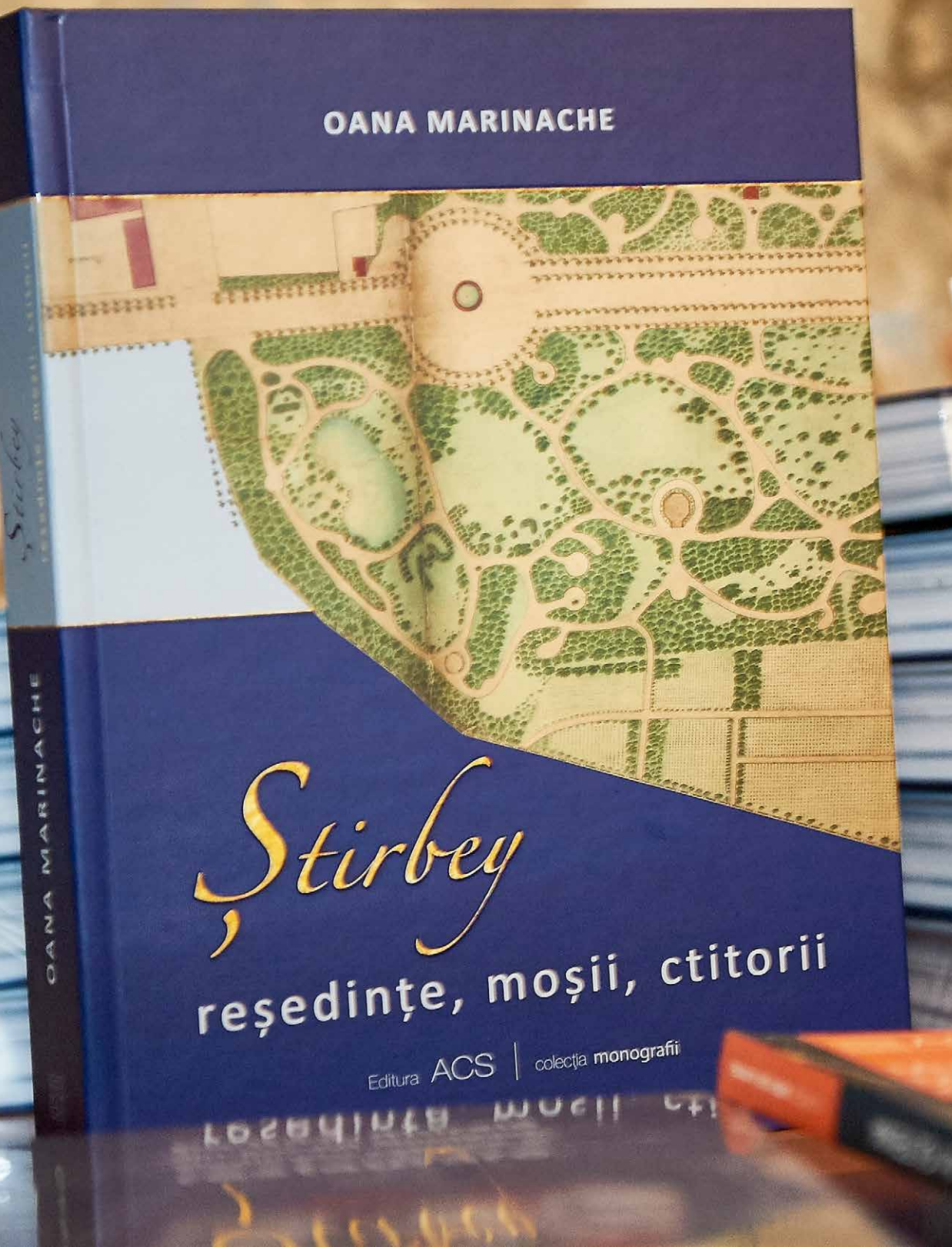
La 1741, proprietățile boierești “se întindeau pe firul Căii Rahovei, care evident nu mai avea de ce se numi Podul Calicilor, din moment ce nu mai ducea la calici. Aceste proprietăți erau înșirate pe partea dreaptă a Căii Rahova de astăzi.”

Limitele orașului s-au mutat continuu. La 1842, bariera orașului de pe Podul Calicilor atinge actuala intersecție dintre Calea Rahovei și str. Sebastian. De acolo începea Drumul Craiovei și se afla bariera orașului; “bariera Caliții”. Apăruse deja artera numită Viilor (astăzi aproximativ actualul traseu al Șoselei Viilor), care era margine de oraș și se unea cu Podul Șerban Vodă sau al Beilicului. Dincolo de Șoseaua Viilor se întindea Țigănia sau Mahalaua Țigănești.

Limitele vestice ale orașului în 1847 erau bariera de pe dealul Spirii și biserica Ghencea. La 1887, zona de astăzi al Șoselei Progresului numită și «Trafic Greu», era pe atunci Șoseaua de centură a orașului. Această arteră alături de Șoseaua Viilor, continuau să fie margine de oraș. Apăruseră însă deja străduțele Antim, Sfinții Apostoli, Sabinelor, Bibescu Vodă, 11 Iunie, în vechea mahala a Calicilor.

Cu 1895 începe să se populeze zona Ferentari și apare artera cu numele omonim desprinsă din Calea Rahovei. Dacă la 1903 limita de sud a orașului era pe calea Ferentariilor, curând după 1910, limita orașului se întinde dincolo de Ferentari pe străzile paralele cu aceasta: Amurgului, Bacchus și Petre Ispirescu – limite ale orașului care se aflau și la 1936-1940. ■

Lansare de carte: Știrbey: reședințe, moșii, ctitorii de Oana Marinache

Miercuri, 28 ianuarie, ora 18.30, la Casa Mincu (str. Arhur Verona 19) a fost lansată cartea „Știrbey: reședințe, moșii, ctitorii”, autor Oana Marinache, Editura ACS, Colecția Monografii, prefața: Ioana Beldiman, cuvânt înainte: Ruxandra Nemțeanu, grafică: Cristian Gache. Invitați să prezinte conf. univ. dr. arh. Ruxandra Nemțeanu și istoric de artă Monica Lotreanu.

„Știrbey: reședințe, moșii, ctitorii” este cel de-al doilea volum dedicat de istoricul de artă Oana Marinache familiei, proprietăților și ctitoriilor Știrbey, după cel lansat în 2013 - „Reședințele Știrbey din București și Buftea. Arhitectura și decorația interioară”.

De această dată autoarea ia în studiu un număr impresionant de monumente din țară și străinătate.

În prefața cărții conf. univ. dr. Ioana Beldiman apreciază lucrarea ca fiind „o secțiune autentică prin secolul al XIX-lea românesc, plină de concret, emoționantă prin surprinderea atâtor fragmente de viață pe care le cunoaștem abia acum”.

Această carte, care „readuce în actualitate o epocă lăsată în uitare, dar care a marcat schimbarea peisajului arhitectural și cultural românesc în prima jumătate a secolului al XIX-lea [...]”; oferă, pe lângă o inedită istorie în date a ramurii princiare Știrbey, o imagine

a prezenței în societatea românească a unei mari familii aristocrate, implicată în importantele evenimente politice și administrative ale spațiului românesc premodern și modern, prezentată de-a lungul a mai multor generații, prin intermediul caselor, inventarelor obiectelor de artă, a interioarelor proprietăților deținute, prin preferințele stilistice și constructive, împletite cu obiceiurile vieții cotidiene de familie, și, nu în ultimul rând, prin legătura lor cu arhitecții care au proiectat pentru ei”, precizează conf. univ. dr. arh. Ruxandra Nemțeanu în „Cuvânt înainte”.

„Știrbey: reședințe, moșii, ctitorii” este publicat în cadrul unui proiect editorial finanțat de către Uniunea Arhitecților din România și de Ordinul Arhitecților din România, din fondul „Timbrul Arhitecturii”; beneficiază de sprijinul financiar al Asociației Istoria Artei, al doamnei Mihaela Stoica și al Art Conservation Support.

Partenerii proiectului sunt: Arhivele Naționale ale României, Ordinul Arhitecților din România, Uniunea Arhitecților din România, Institutul Național al Patrimoniului, Universitatea Națională de Arte, Asociația Istoria Artei. Partener media: Revista Arhitectura

Volumul „Știrbey: reședințe, moșii, ctitorii” are 496 pagini – color și dual tone, format 21 / 28 cm, tipărit la Masterprint Super Offset. ■

Foto Cristian Tănase

Uranus, anii `70 și ceva

■ Foto Dinu Lazăr

De Dinu Lazăr
www.fotografu.ro

- Strada Fonteriei, pe Dealul Arsenalului... a rămas doar fotografia, amintirea și emoția numai pentru cei ce au cunoscut, trăit, hoinărit prin acest cartier; gândul și emoția balansează între propria amintire și cea intelectuală, a lecturii Strada Mântuleasa...

- He he...

- Am copilărit pe străzile astea... undeva, mai înspre linia de tramvai, coroanele copacilor formau tunele de verdeață în lungul străzilor... vara, în vacanțe,... da' n-am cum să povestesc în cuvinte...

- Au fost străzile cele mai fotografiate și filmate de studenții secției de imagine a IATC în anii '70-'75. Buldozerele „Epoicii de aur” ne-au lăsat doar amintirea lor...

- ... prin anii 60 băteam străzile astea când mă-ntorceam de la școală pe jos ca să-mi iau 3 covrigei de 15 bani din banii de drum iar acasă aveam scandal pentru că ajungeam târziu și mai începea și chinul cu mâncatul când eu eram deja sătulă... heheee... vremuri...

- O, tempora...

- Off... parcă anumite 'Trecutori' erau mai frumoase și încărcate de farmec! Iar farmecul lor e mai mare acum decât atunci, ce bizar pentru mintea omenească...!

- Pe șirul din dreapta, a doua casă, era gata gata să mă mut printr-un schimb de locuință. Acum eram... demolatus

- Superb! Era cel mai frumos cartier al Bucureștiului.

- E făcută de dvs. poza?

- Păi nu am pus niciodată imagini care să nu fie ale mele pe FB... sau pe blog... sau pe site... sigur că e făcută de mine... cum se vede și din semnătură.

- Aiurea făcută de Dinu Lazăr... e făcută de un tip care umblă cu crocodilu prin Cișmigiu, parcă Lazăr îl chema... unu al dracului...

- Ba să avem pardon... mă plimbam și cu bufnitze... le încălzea pentru poze un ilustru necunoscut, un coleg d-al meu de facultate... lures parcă...

- Numa golani...

- Eu cred c-am stat în casa asta, la etaju' I, prin '76 și-un pic, parcă, la un prieten, fost coleg de facultate, după armata (à de la vânu'!), că' vechea gazdă (de pe victoriei, vis-à-vis de biserica albă) făcuse alte aranjamente și nu mai aveam unde sta!... -- deși s-ar putea să fie altă casă, una cu care seamănă leit! -- amicu' a emigrat dup-aia în India, profitând de tam-tamu' Goma etc. și eu m-am mutat pe splai, la babacii unei (alte) prietene, într-o chestie care s-a cvasi-darâmat la cutremur... (noroc că nu eram acasă!) -- în fine, topografia Bucureștilor se-ncurcă zdravan-n capu' meu, acuma, și chestia de la google-maps e inutilă ca orientare, că revoluționarii ăia au schimbat numele străzilor și au pus la google poze ușchite care nu mai seamănă cu nimic! Pe bune! Nici pe Calea Victoriei nu mă mai descurc cu google-maps!

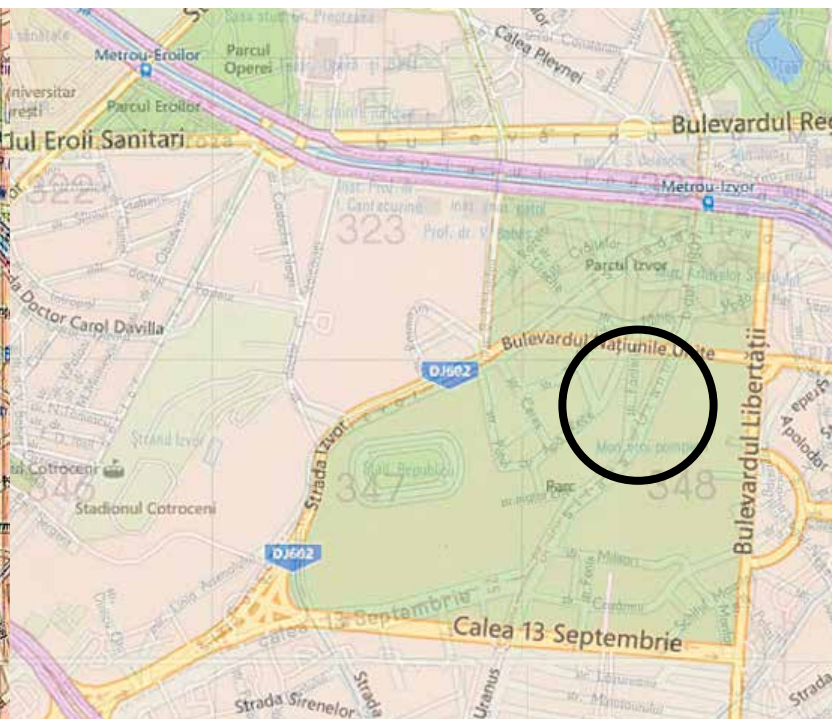
- À propos, cum îi zice cartierului în care intri de pe (Calea) Victoriei, luând-o spre stânga (venind dinspre palat/Universitate), odată ce ai Piața Unirii în dreapta? Era o stradă laterală (pe stânga), fix înainte de un supermagazin de... confecții/papuci/etcaetera și, dacă mergeai pe

Ghidul străzilor 1962

Strada Uranus colț cu Fonteriei

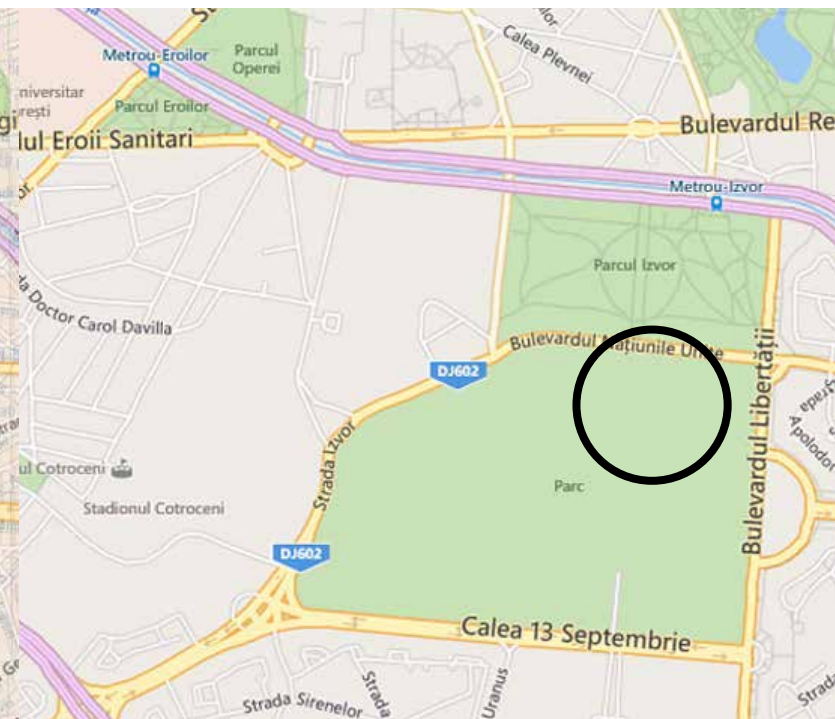

Cum a fost și cum e.

Bing maps 2015

Strada Uranus colț cu Fonteriei

strada aia, dădeai de cartieru'... cum în zice (a)?
Chestie cu țigani & tot felu'de... --- pe-acolo
stătea și amicu' (indian) de zisei!

- Aaaa... nu mă prind de descriere... spre Calea
Griviței?

- Ești pe Victoriei... cu spatele la Universitate, ai
piață-n dreapta... și e o stradă la stânga... ---
pe care mai mergi nițel și o iei la dreapta... --- și
iacă... cartieru' de zisei!

- Păi să vedem... unde?

- Mai aveți din zona aceea? Sunt de o valoare
inestimabilă

- Ce ziceți de o expoziție foto? Eventual la
Muzeul de Istorie a Bucureștiului

- Mulțumesc mult, cum mai ziceam pe aici,
m-am retras total din viața fotografică în RO.

Mulțumesc mult pentru superbul gând.

- Giving up... -- m-aș descurca doar dac-aș
avea la-ndemână o hartă a Bucureștilor din...
75-77! (că' ce-i aia bulevardu'... Coposu și alte
minuni de-astea?!) ---

În fine, eu mă rătăcesc până și-n Utrecht (unde-
am locuit vreo 7 ani)! Ba chiar și-n Nijmegen
(unde stau de prin 85-86!), că astea-s chestii
plate și... vaste! Ca s-ajungi, de pildă, din
sudu' urbei (de la mine) în nordu'ei (chestie
urbană inventată recent, că' acolo era un
sățuc aproape pustiu când am venit eu aici) îți
ia vreun ceas și ceva cu mașina -- și aproape
două cu autobuzu' (sau cu bicicleta!) --, că' tre'
să traversezi tot orașu' prin centru, și n-avem
nici subway nici tram!... --- e rost s-ajung mai
repede la a'dam -- cu trenu' -- că am gară la 10
minute de casă! Etc. ■

Hai-hui prin București

ASOCIAȚIA
Bucureștiul
meu drag
www.orasul.ro

Te invităm să spunem împreună povestea orașului
nostru, așa cum îl iubim, așa cum îl trăim în fiecare zi!

Fotografia de stradă cu Silvio Silvision Naf

■ Interviu de Mirela Momanu

Cine este Silvio Silvision Naf ca fotograf ?

Am început să cochetez cu fotografia prin 2011-2012. Un prieten de-al meu și-a adus aparatul de fotografiat în studioul meu de muzică. Aveam nevoie de fotografii noi de profil pentru o revistă de muzică. M-a atras fotografia în acel moment și apoi a mers destul de repede. Curând, mi-am cumpărat un Nikon D3100, cu care mi s-a părut că am ajuns în scurt timp la limitele sale. Acesta a fost urmat de un Nikon D800 și obiective diferite. Și astfel am încercat să abordez fotografia în toate direcțiile posibile. Am făcut ședințe foto cu modele, apoi fotografie de arhitectură și așa mai departe. Dar nu am făcut fotografie cu un scop precis. Apoi am ieșit în stradă și am început să fotografiez ceea ce se întâmplă în jurul meu. Curând am cunoscut mulți oameni și pe Facebook care sunt, de asemenea, interesați de ceea ce se întâmplă pe stradă, și astfel am avut o comunicare interculturală foarte bogată. Apoi am început să postez din fotografiile mele pe site-uri ca Flickr sau EyeEm. Când am câștigat un prim premiu cu una dintre fotografiile, am fost motivat și am simțit ca tot ce vreau să fac este fotografia de stradă. Așa că am vândut D800 (era prea voluminos) și-am cumpărat din banii obținuți un Fujifilm X T1 cu obiective diferite, precum și un aparat Ricoh GR. Îmi plac focalele de la 20 la 50 mm și nu folosesc obiective tele. Treptat, după ce am fost prins și mai puternic în vârtejul fotografiei, am început să mă joc și cu fotografia analogică, cu aparate vechi de fotografiat pe film și mi-am extins echipamentul, mi-am procurat substanțe pentru dezvoltare și tot ce este necesar în acest gen de fotografie, de la dezvoltarea filmelor și până la printarea fotografiilor. În general, în fotografie, de cele mai multe ori îmi plac scenele plictisitoare. Lucrurile care obțin o tentă artistică și estetică doar când sunt immortalizate pe o fotografie (un sărut, mâini, un portret - acest gen de cadre). Situații normale de zi cu zi, care ni se întâmplă în mod frecvent. Uneori mi se întâmplă să trec pe lângă evenimente aparte și astfel să surprind o imagine fantastică, dar acest lucru totuși nu se poate influența din exterior. De asemenea, îmi place să mă apropiez de oameni, care să răspundă în mod direct aparatului meu de fotografiat.

Silvio Silvision Naf
Stabilit în Winterthur, în apropiere de Zurich-Elveția, Silvio deține o companie în domeniul renovărilor și restaurărilor. Ocazional mixează muzică în cluburile din Europa, sub pseudonimul „Silvision”.

De ce Bucureștiul ca destinație pentru fotografie? Cum ai ales acest oraș?

Îmi plac ieșirile tip „city break”. Îmi plac locurile în care nu am fost niciodată. Îmi place, de asemenea, în astfel de ieșiri, să fiu singur, fără soția și copiii mei. Pot să stau pe străzi de dimineață până seara, să colind străzile ca un tigru și să încerc să capturez totul cu ochii mei. Când am fost într-o astfel de călătorie, la Istanbul, am întâlnit un grup de fotografi pe care nu-i cunoașteam. Acest grup venise de la București, cu Mirela Momanu și Fred Fogherty. Imediat ne-am înțeles cu toții foarte bine și am început să umblăm împreună pe străzi. Ei m-au invitat apoi să vizitez Bucureștiul și nu am vrut să ratez această ocazie, prin urmare mi-am și rezervat bilete de avion la câteva săptămâni după Istanbul.

Ce te așteptai să vezi în București? Și ce ai găsit atractiv pentru fotografia de stradă?

Bucureștiul este foarte interesant din punct de vedere fotografic! Există o mare varietate de subiecte: orașul și arhitectura sa (care variază între clasic și modern), și desigur oamenii săi, un amestec inedit (moderni dar și conservatori, bogați dar și săraci, tineri, bătrâni etc).

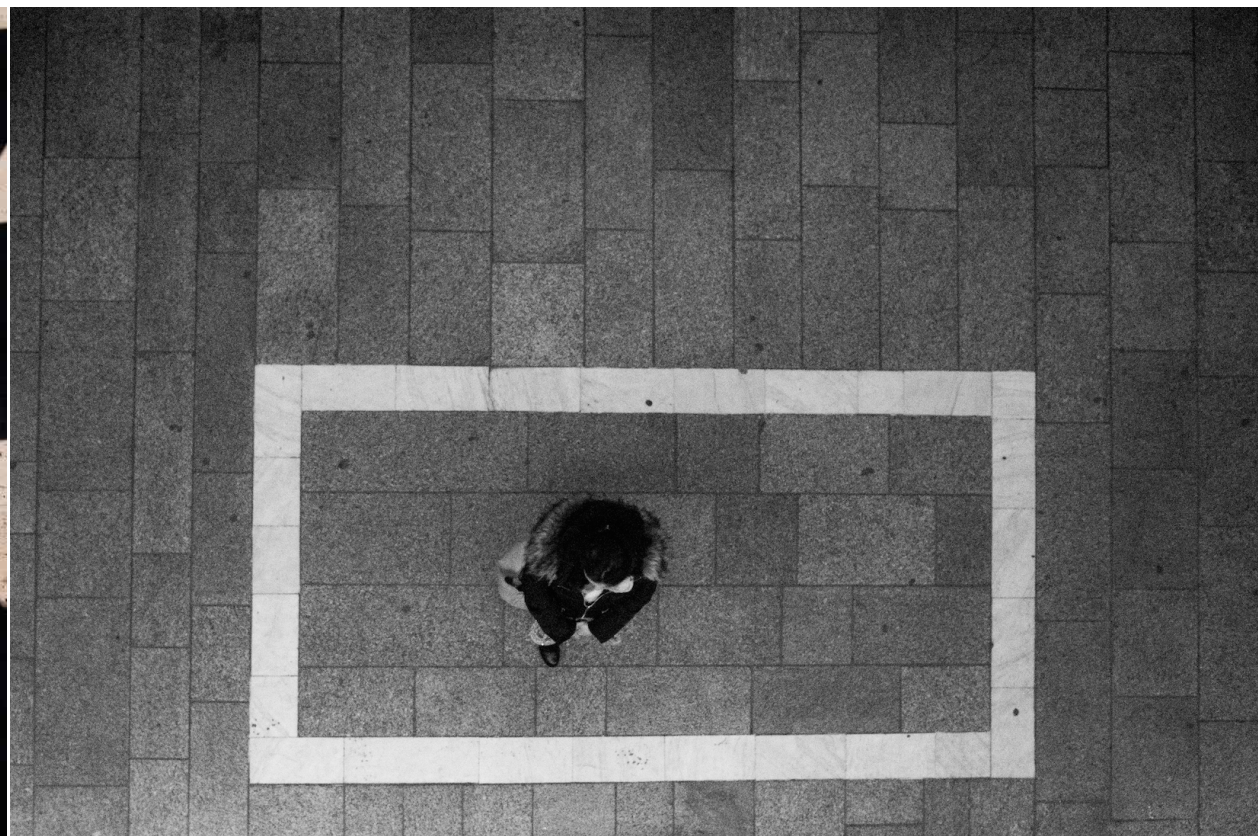
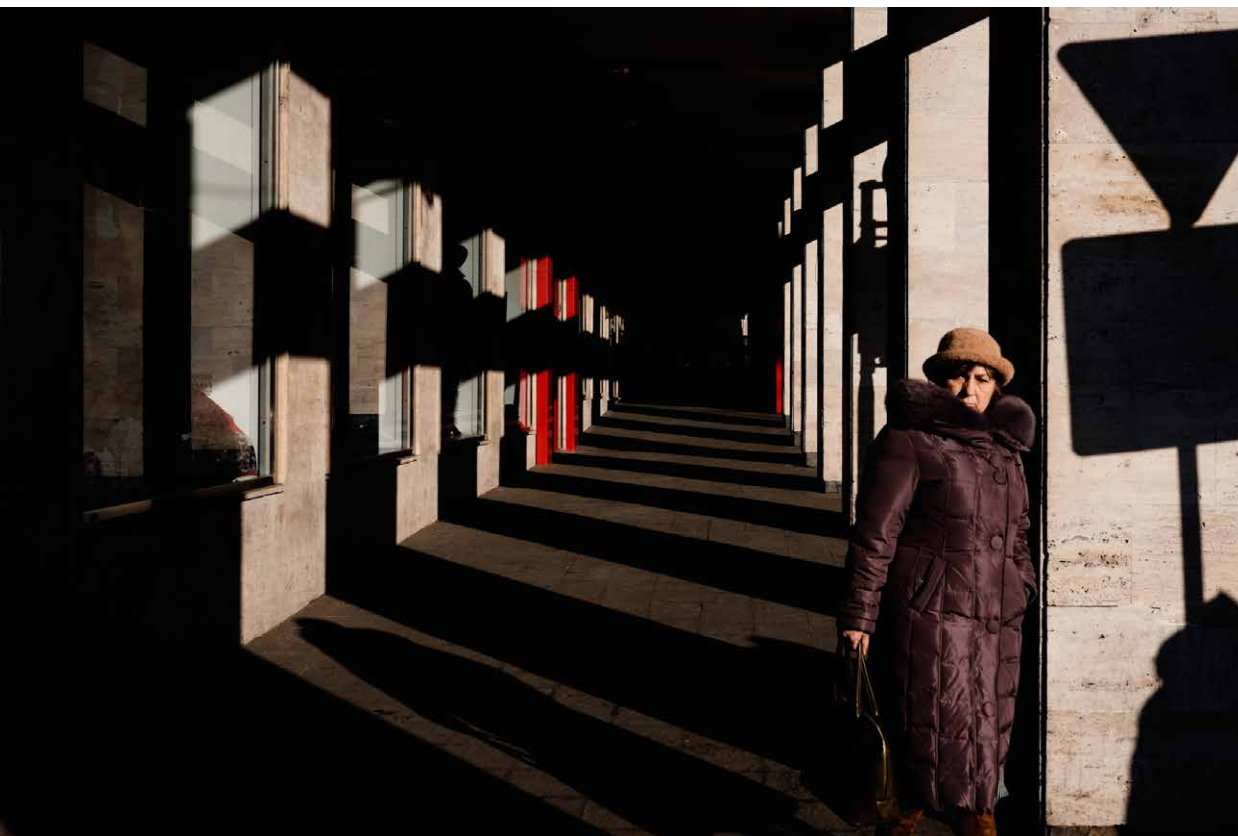
De asemenea am avut gazde minunate! În fiecare zi, cineva și-a făcut timp și m-a însoțit să descopăr orașul. La solicitarea mea, am fost până și în faimoasa zona din Ferentari. Eram convins că voi găsi acolo situații deosebite. Dar la fața locului, zona mi s-a prezentat destul de tristă. Pentru a putea face fotografii excelente acolo, trebuie să stai mai mult și să cunoști oameni din zonă, pentru a pătrunde dincolo de ceea ce poți vedea zi de zi. În concluzie, am avut o săptămână incredibilă și diversă în București.

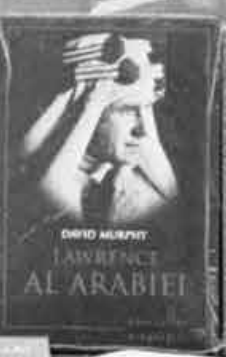
Plănuiești să te întorci în București?

Aș dori foarte mult să fotografiez Bucureștiul într-o perioadă când va fi un pic mai cald. Deși am avut noroc să fie o săptămână fără ploaie sau ninsoare, a fost foarte frig și chiar am avut zile cu -17 grade. Cred că o vizită în vară ar fi frumos. ■

NELIMITATĂ ÎN VOI

na Pa
TEATRUL
Metropolis
George Ivașcu

ădă

Carlo Goldoni

Vircea Albulescu Costel C. Istantin
heorghe Visu Eusebiu Șt. Iănescu
riana Trandafir Cecilia Bărbora Gabriela Popescu
Iam Rizea, Adrian Anghel, Sergiu Fleșner, Alexandru Stanciu,
Horia Munteanu, Walid Elleathey, Dan Apăvăloalei

Scenografie: Corina Gramosteanu Miscare scenica: Florin Fieroiu
Muzica: Vlaicu Golcea

Biletele se găsesc la agenția teatrală și sala de spectacole.

chi / F / OR
Bilete prin iabilet.ro și bilete.ro

www.metrorock.ro

Princess
BUCHAREST

2011 Derelic

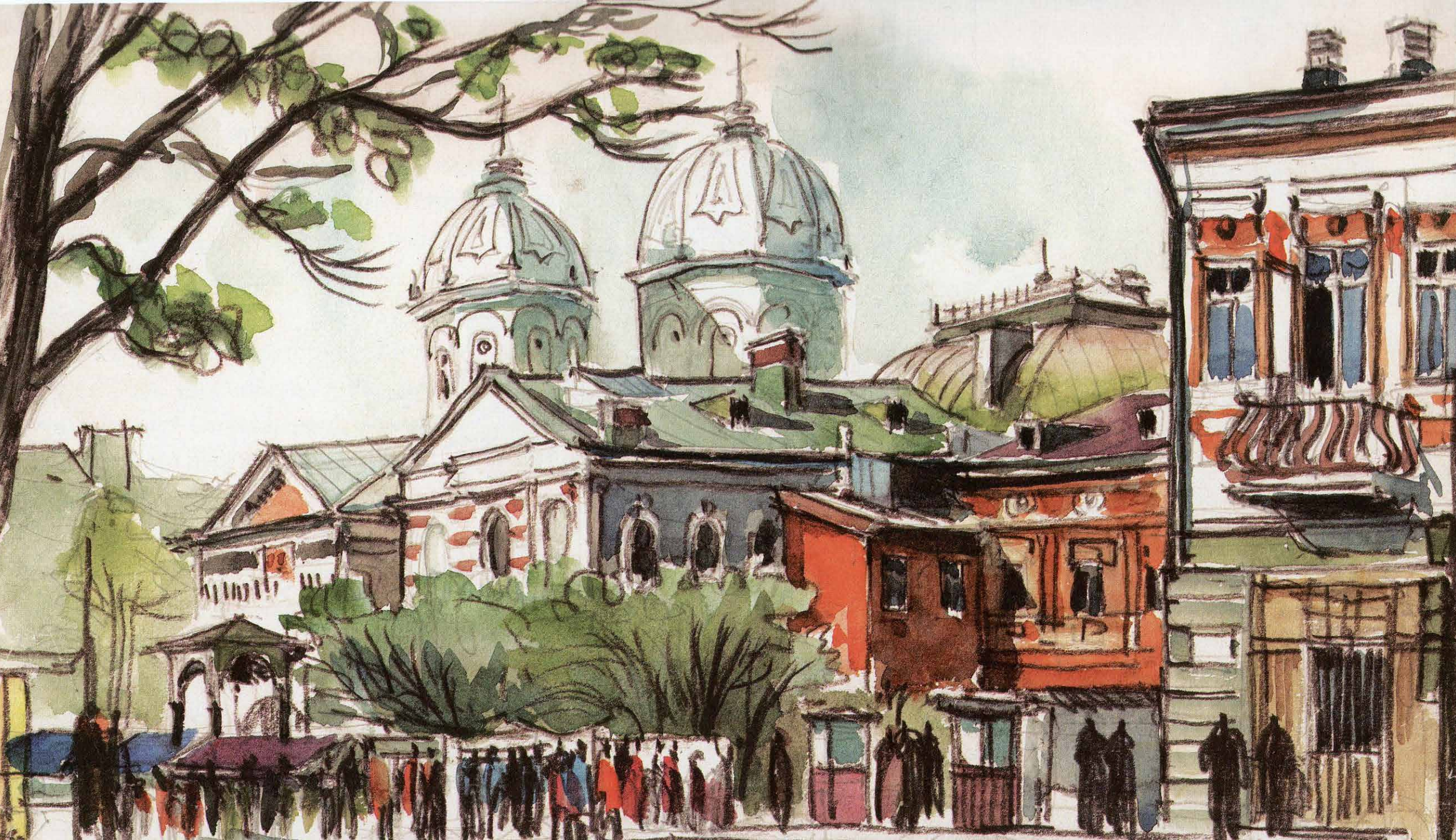
INVITAȚII SPECIALE

CONNECT-R LO

ELFET SUEDE / TORT / ART F.CII / PR
TRUPA DE DANS ORIE

021 3533 / 07

Jurnal bucureștean din "Epoca de aur"

■ Text și acuarele: arh. Gheorghe Leahu

Biserica Sfânta Vineri (1644-1645), ridicată de Aga Niță, lăcaș îndrăgit de bucureșteni, demolat în 1986.

G.H. LEAHU

„niciodată, în nicio țară din lume, nu s-a dărâmat în timp de pace, din dispoziția unui singur om, o asemenea întindere de oraș.”

mesajul arhitecților adresat românilor, 24.12.89.

De arh. Gheorghe Leahu

Extrase din jurnalul arhitectului Gheorghe Leahu „Arhitect în „Epoca de aur” cu ilustrații din albumul „Bucureștii dispărut” de arhitect Gheorghe Leahu.

3.02.86

Plec mai devreme ca de obicei, străzile sunt invadate de pietoni. Nu circulă niciun mijloc de transport în comun, nici într-un sens. Mii de oameni merg pe jos spre slujbe. Sub stratul de zăpadă variabil în grosime e gheață. Mersul e foarte obositor. Puținele autovehicule ARO și dube de la instituții au probleme cu derapajul. Ajung pe bulevard, o mulțime de oameni cu haine întunecate, înfollită, ocupă tot latul străzii. Singurele autobuze care circulă sunt pline de milițieni și recruți sau armată. Trec pe lângă miile de bucureșteni ce se chinuiesc pe jos venind din Berceni și Giurgiului, privindu-ne cu superioritate de pe scaunele capitonate, care nici nu sunt ocupate toate. Trece un autobus, trec două pline cu băieți tineri în uniforme de milițieni, probabil se duc să schimbe tura de noapte ce păzește orașul. La un moment dat, autobuzul lor derapează, roțile se învârt pe loc, se dau jos toți, împing, degeaba, nu-l ajută nimeni... să se descurce. Ajung după o oră la slujbă, unii au făcut două ore din Balta Albă sau Berceni, totuși, la ora 9 lipsesc doar 10%. Nu avem deloc apă rece (caldă nu e de ani de zile). Viscolul suflă de afară. Mi-am lipit geamurile cu bandă de calcul încă din noiembrie, practic vântul nu pătrunde. Singurul ochi de geam lăsat nelipit pentru ventilație e sursă de curent. Pe loc găsesc o soluție; fac sul subțire de hârtie igienică și-l lipesc cu scotch din loc în loc. Etanșez fereastra. Nu avem după ora 10 nici căldură. E foarte frig în birou. Suntem scoși la curățat zăpada în curtea instituției și pe stradă. Mă întorc după 8 ore de la slujbă tot pe jos. Zeci de ARO patrulează prin tot centrul, edillii orașului vegheză „personal” să

fie curățată calea regală. Îi recunosc într-un ARO pe primarul general Olteanu, în altul, pe alt traseu, pe prim-vicele ‘Necșoiu. Dau dispoziții din mers prin stațiile de radio. Mii de oameni dau zăpada cu lopata, trotuarele sunt deja destul de curățate. Din 10 în 10 m milițieni cu bastoane de cauciuc sau în civil te invită să nu părăsești trotuarul. E ora 17,30, se așteaptă să treacă mașinile prezidențiale. Zeci de „băieți” tineri întorși cu fața spre trotuare supraveghează traseul. Fac peste o oră de mers pe jos. Ajung acasă. E a treia zi de când n-avem apă caldă. Dimineața n-a fost nici apă rece. Acum vine pe țeavă apă turbure. Sunt din nou acasă între ai mei, până mâine.

6.02.87

Încă o ticăloșie, exprimată deocamdată ca intenție, la prezentarea machetei zonei Lipsșani – Curtea Veche acum câteva zile: să se demoleze Hanul lui Manuc, singurul han păstrat și restaurat cu toată competența științei restauratorilor de arhitectul Constantin Joja. Încă o crimă la adresa culturii, încă un atentat pus la cale la patrimoniul nostru național. Cum de este permis ca un om incult să dispună de bunurile de patrimoniu ale unui popor, hotărând de la sine putere distrugerea iremediabilă a unor valori de neînlocuit? Cum i se permite în continuare sfidarea tuturor protestelor patriotice ale oamenilor de cultură, ale specialiștilor? După extraordinarele distrugerii aduse culturii noastre prin raderea de pe fața pământului a unor construcții religioase excepționale, acum oare nu va scăpa nici Hanul lui Manuc? Din ambiția dementă de a vedea în jurul lui numai urmele propriei sale „creații”, nu iartă în drumul său de distrugere nici o valoare, nici un vestigiu, acum vrea să distrugă și un monument laic prin excelență, un han unic prin dimensiunile, autenticitatea cu care a fost restaurant, prin valoarea sa de monument de arhitectură, de istorie, de memorie a unor remarcabile evenimente politice ce au avut loc aici?

Mi-e inima de român și de arhitect îndurerată. Mi-e inima de om cinstit murdărită cu noroiul incompetenței, a urii negre împotriva a tot ce au făcut alții în orbirea de a lăsa după ei în exclusivitate numai propriile „monumente”. Hanul lui Manuc îl deranjează în Piața Unirii pentru că este prea modest în raport cu gigantii urâți și fără gust pe care i-a dirijat

personal să se construiască. Concepție de parvenit prin excelență, de minte îngustă, de despot, de tiran, de criminal mai odios decât Hitler (care nu s-a atins de vestigiile poporului german). El „fiul iubit”, „cel mai iubit” al acestui popor, distruge cu premeditare, sistematic, cu sânge rece, cinic, fără replică din partea nimănui comori de unică și inestimabilă valoare.

[...]

12.02.88

Uimitor, numai după nouă zile de interzicere cu desăvârșire a circulației autovehiculelor particulare s-a anunțat prin presă și TV reluarea circulației în toată țara. De fapt nu era absolut nici o justificare, căzuse o jumătate de zi un strat subțire de zăpadă, s-a topit în 2-3 zile, așa că interzicerea era de-a dreptul aberantă. Să fii avut o contribuție și Brașovul? Anul acesta, iarna aceasta ne-a fost bine și acasă și la serviciu. A fost o temperatură afară foarte ridicată pentru ianuarie – februarie, permanent temperaturi pozitive, dar și căldura în casă n-a lipsit ca în iernile trecute și nici apa caldă. Să fie de vină și Brașovul? Se pare că în materie de mezeleri s-au pus unele lucruri la punct. Nu poți cumpăra carne decât tot la cozi foarte mari și la așteptări de zeci de ore până se aduce, branză am mai găsit de câteva ori, ba telemea, ba de burduf, mezeleri, ca salam de vară, de porc, tobă, care altădată erau rarități, acum se găsesc zilnic.

Să fie totul mulțumită Brașovului?

Am primit un avis pentru un pachet din Franța. N-am știut de la cine. M-am dus în ziua programată la Oficiul PTTR nr. 6 din Calea Văcărești 202 unde era o coadă de mai multe zeci de persoane la pachete mici (ca al meu) alta la pachete mari, alta la plata vamei, alta la plata poștei etc. După două ore constat cu bucurie că era o cutie impecabilă de carton în care era o cutie metalică de cafea de Cuba 500 gr. Cutia de carton, ambalajul însă era cam mare, prea larg pentru conținut. Am plătit taxa vamală, taxa poștală și în sfârșit primesc cadoul de la Cristi și Ludmila Constantinescu plecați definitiv din țară de câțiva ani, însoțit de un proces-verbal. În el scrie că pachetul a fost primit în țară cu ambalajul desfăcut și conținutul vărsat, drept urmare în loc de 1 kg de cafea primesc 500 gr. cafea, o cafea

fusesse subtilizată. Fără nici o jenă, cu cinism, cu procese-verbale ipocrite, poșta, vama și cei ce-i dirijează dijmuesc, tâlhăresc, pradă ca în codru, ca la drumul mare toate pachetele ce se primesc în România din străinătate. În interiorul ambalajului absolut nici un fir de cafea căzută, nici urmă de violare, de strivire, de deteriorare a ambalajului. Cutia de carton avea loc exact pentru două cutii metalice alăturate. O cutie mi-a fost transmisă, alta mi-a fost furată.

Tupeul cel mare al Poștei și Vămii românești e că din procesul-verbal ar rezulta că poșta franceză, vezi, pasă-mi-te de hoții din Paris de la douane au furat jumătate din conținutul trimiterii!! Azi am lăsat o reclamație foarte politicoasă dar imperativă la D.T.P.B. (Direcția Transporturi Poștare București) să vedem ce răspuns voi primi.

Și mai e ceva: pachetul a fost trimis din Franța pe 12 decembrie 1987 drept cadou de Crăciun. A ajuns în România la 19 decembrie 1987 deci în 7 zile. Eu l-am primit pe 8 februarie 1988 adică după 52 de zile de la primirea lui în țară.

19.02.89

Pe la toate alimentarele sunt „abonați” numeroși pensionari, în special oamenii din cartier, care pândesc sosirea mărfurilor. Dubele gri sau bleu aducătoare de „bunătați” sunt așteptate sistematic de grupuri de „pândari”.

Bătrânii stau cu ceasurile rezemați de garduri, pe scăunele. Când sosește duba se dă alarma în tot cartierul. Efectiv, oamenii aleargă din toate părțile, formând rapid cozile, fiecare dorind să ocupe un loc cât mai bun.

Ieri a fost o întâmplare „amuzantă”, tragi-comică. A sosit o dubă gri, imediat coloanele de pensionari s-au pus în mișcare, imediat s-a format o coadă de peste 50 de oameni neîntrebând ce „s-a băgat” (acesta este termenul consacrat). Duba a dat puțin cu spatele, curioșii așteptau să vadă ușile date în lături ca să se convingă dacă sunt pui, sau oase, sau bere sau nu importă ce.

Ușile din spate s-au deschis și „stupoare”,

o vecină, o locatară rugase o cunoștință, șofer de dubă, să-i transporte până acasă cinci lădițe cu... faianță. Instantaneu, coada s-a destrămat, dezmagită, duba a plecat și l-am auzit pe unul mai glumeț adresându-se unui vecin mai în vârstă: - Ei, ai luat faianță?

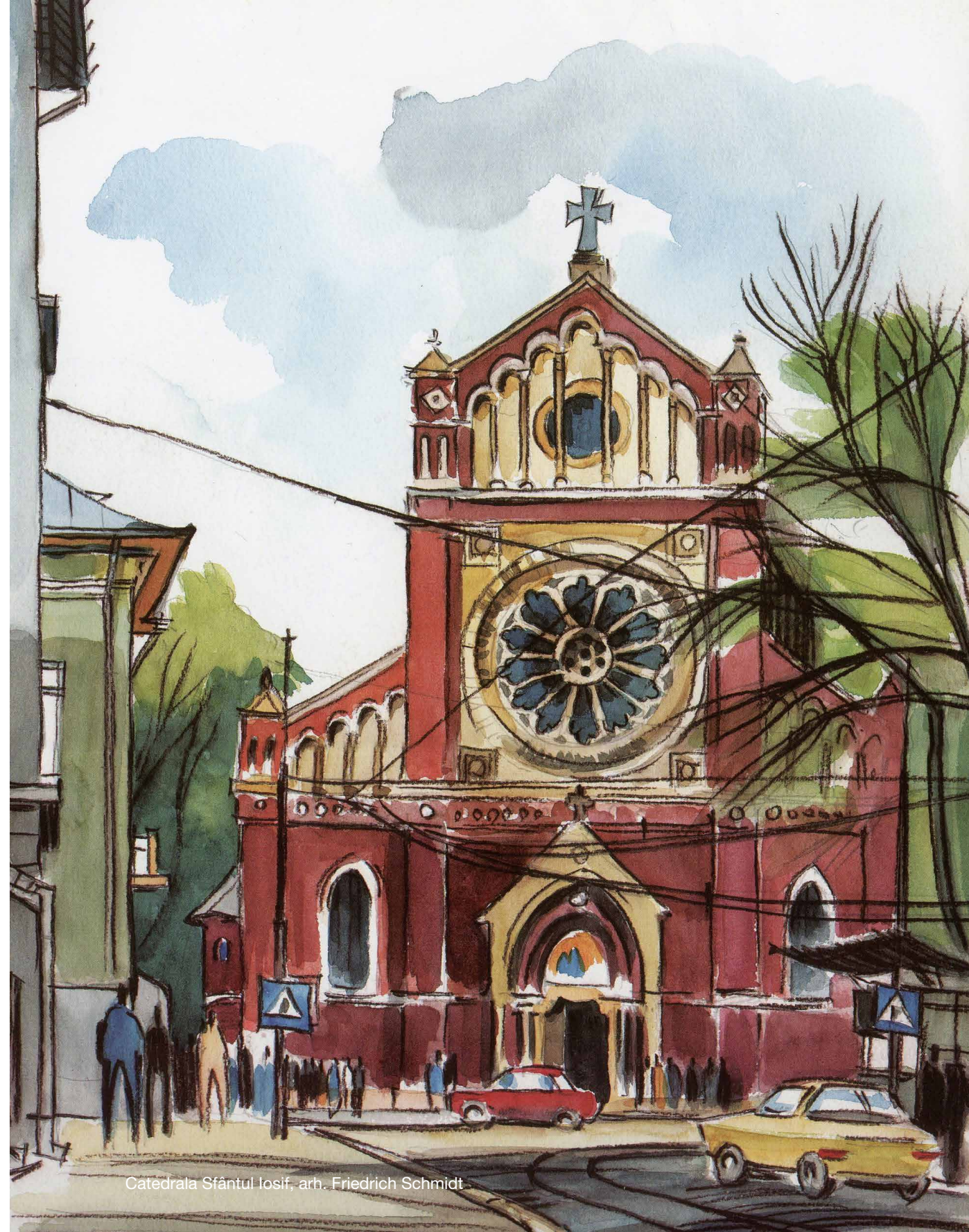
După aproape 5 ani, probabil că îmi va apare cartea... albumul cu un istoric al Bucureștiului și cu o sută de reproduceri după acuarelele mele lucrate timp de 4 ani mai înainte. „București – arhitectură și culoare” a avut un drum greu, stâlcit, verificat, cenzurat, sugestionat de toți cei cărora li s-a cerut părerea, indiferent de competența sau gradul lor de cultură.

A durat imens de mult, am fost terorizat cu zeci de intervenții de înlocuiri de imagini și de text, cu o vânătoare acerbă după biserici (mi-au fost înlocuite aproape în totalitate acuarelele ce conțineau chiar și o turlă de biserică în ultimul plan). Dar Bucureștiul cu farmecul și originalitatea lui nu face mare lucru fără ambianța lui istorică. Am fost supus timp de cinci ani la tot felul de tensiuni, în iunie 1988 cartea s-a tipărit în 4.000 de exemplare. Am primit semnatele, eram bucuros și... lovitură de teatru. Cartea s-a retras, nu s-a difuzat, s-a retipit și mi s-au impus 5-6 condiții fără niciun rabat:

1. Altă copertă (de actualitate, nu cu Bucureștiul tradițional).
2. Altă prefață, nu a lui Vasile Draguț, ci a lui Alexandru Balaci.
3. Obligatoriu 2-3 fraze despre rolul de mare arhitect al marelui arhitect, în cuvântul meu.
4. De scos toate imaginile cu biserici.
5. De introdus 5-6 imagini noi cu: Dâmbovița, metroul, noi realizări din ultimii ani.

Cartea s-a republicat, reverificat, reprezentat pe la toate eșaloanele politice să-și dea acordul.

În sfârșit, pe 26 ianuarie 1989, de ziua lui, s-au dat 15-20 de exemplare la marea cenzori ai țării. Apoi cartea s-a tipărit integral, iar acum aștept cu înfrigurare difuzarea ei pe piață, în librării. ■

Catedrala Sfântul Iosif, arh. Friedrich Schmidt

Gândesc ca o casă

■ Text și foto: Laura Maria Bleotu

Sunt casa.

Sunt casa. Sunt casa. Gândesc ca o casă. Încerc să-mi închipui că sunt casa. Ce simt? Ce fac? Mă simt chinută și nedreptățită, mă simt neputincioasă, pentru că, evident, sunt o casă. Mă simt jengoasă... și put, put atât de rău.

Mi-e silă să trăiesc în propria piele. Stau și privesc cum sunt mutilată din ce în ce mai mult. Îmi sparg geamurile și le cârlesc cu ziare, își spală covoarele pe parchetul meu, se pișă în dormitoarele mele. Mi-e frig și mă simt dezbrăcată, mi-au spart cu ciocanul florile de pe fațadă. Mă doare tot corpul, mă simt bătută.

Mi-e somn

Mi-e somn și mi-e greață, vreau să închid ochii și să fiu demolată. Mi-e greață și vreau să se termine. Sunt invadată și folosită. Mi-e frică că nu o să fie niciodată mai bine. Sunt atât de speriată și de tristă. Încerc să țip să mă ajute cineva. Toți se oferă, dar nimeni nu o face. Sunt cârpită în toate felurile doar ca să fiu folosită mai mult timp.

Mi-e rușine cu mine

Mi-e rușine cu mine. Încerc să-mi amintesc de mine așa cum eram înainte, nu reușesc. Parcă am fost dintotdeauna așa cum sunt acum, o mizerie cârpită. Încerc, încerc, încerc să-mi amintesc, dar totul pare o închipuire.

Vreau să fiu lăsată în pace

Vreau să fiu lăsată în pace. Vreau să fiu singură. Vreau să fie că înainte. Mi-e dor de mine. Mi-e dor de cum eram. Mi se zicea că-s Art Nouveau. Mi se zicea că-s cu sugestii romantice. Mi se zicea că-s frumoasă. Că-s ca un mic castel fantezist. Acum sunt jeg. Sunt ruină. Sunt mizerie.

Vreau să mor

Nu mai pot. Ei râd. Aș vrea să plece. Își bat joc de mine. Iar. Vreau să mor. Sunt moartă deja. Am fost de mult timp. Însă lor nu le pasă. Sunt o casă moartă, însă nu sunt o casă goală.

Eseu realizat în cadrul cursului „Fotografia ca instrument de studiu” susținut de lect. dr. arh. Vlad Eftenie. ■

De student arh. Laura Maria Bleotu

Dana Jordan

Cum ai început sa fotografiezi?

Fratele meu îmi mai împrumuta aparatul lui câteodată, când avea chef. Când cheful lui n-a mai ținut pasul cu entuziasmul meu, mi-am luat și eu unul. Cu aparatul în mână ies din granițele mele obișnuite, intru în vorbă cu oameni cu care altfel n-aș fi vorbit, mă duc în locuri în care altfel nu m-aș fi dus – practic am un „motiv” pentru a fi oriunde. Un veritabil pașaport mental. Dar și o „armă de autoapărare” redutabilă cu care mitraliez urâtenia, kitschul, dărâmurile și gunoaiile. Aveam o reacție viscerală la ele, parcă mă lovea ceva în zona stomacului. Fotografia mi-a modificat metabolismul urâtului. Nu mai încerc să-l resping sau să-mi anesteziez simțurile, ci încerc să-l transform.

Ce tip de fotografie îți place?

Ce îmi place (nu știu dacă e cuvântul potrivit) și ce fac pot fi lucruri destul de diferite. Fotografiez peisajul urban, pentru mine asta are un efect înviorător de igienă emoțională și mentală. Câteodată, destul de rar, Fortuna se hotărăște să adauge și un moț de plăcere estetică pură. Asta caut și în fotografiile altora, și cred că nu poate fi o chestiune de gen, și nici doar de formalism vizual. Este Dansul fiecărui fotograf cu subiectul, cu lumea, cu viața.

Cum ai aflat de Asociația Bucureștiul meu drag?

Eram într-un imobil abandonat. Multă liniște. Ici-colo, obiecte lăsate în urmă sau pierdute în graba evacuării. O fotografie de nuntă înrămată, veselă deserecheată, un dulap în interiorul căruia erau lipite poze nud din revistele anilor '60. La un moment dat mă uitam prin vizor la o scenă și mă pregăteam să apăs declanșatorul când în cadru a intrat un tip. Cu un aparat foto în mână, făcea nonșalant clic în stânga și-n dreapta. Era Andrei Bîrsan. În urma lui, un stol de oameni cu aparate a năvălit în imobil, i-a invadat și inventariat cotloanele, și a plecat. Brusc, tăcerea s-a lăsat din nou.

Ce te atrage să participi la acțiunile asociației?

Ce activități ale asociației îți plac cel mai mult?

lau parte cu mare plăcere la incursiunile prin oraș. Ajung astfel în locuri de care nu știam, sau în care nu m-aș fi dus. În plus, senzația și dinamica interacțiunii cu locurile și oamenii sunt cu totul altele atunci când ești într-un grup. Și viteza este alta. Obişnuiesc să dau târcoale destul de mult unui subiect. Cu grupul însă, trebuie să îmi modific timpul de răspuns, și variația asta îmi place. Și nu în ultimul rând, fac mișcare! Parcurg kilometri buni fără ca asta să fie un exercițiu mecanic și gol, ca la sală :-)

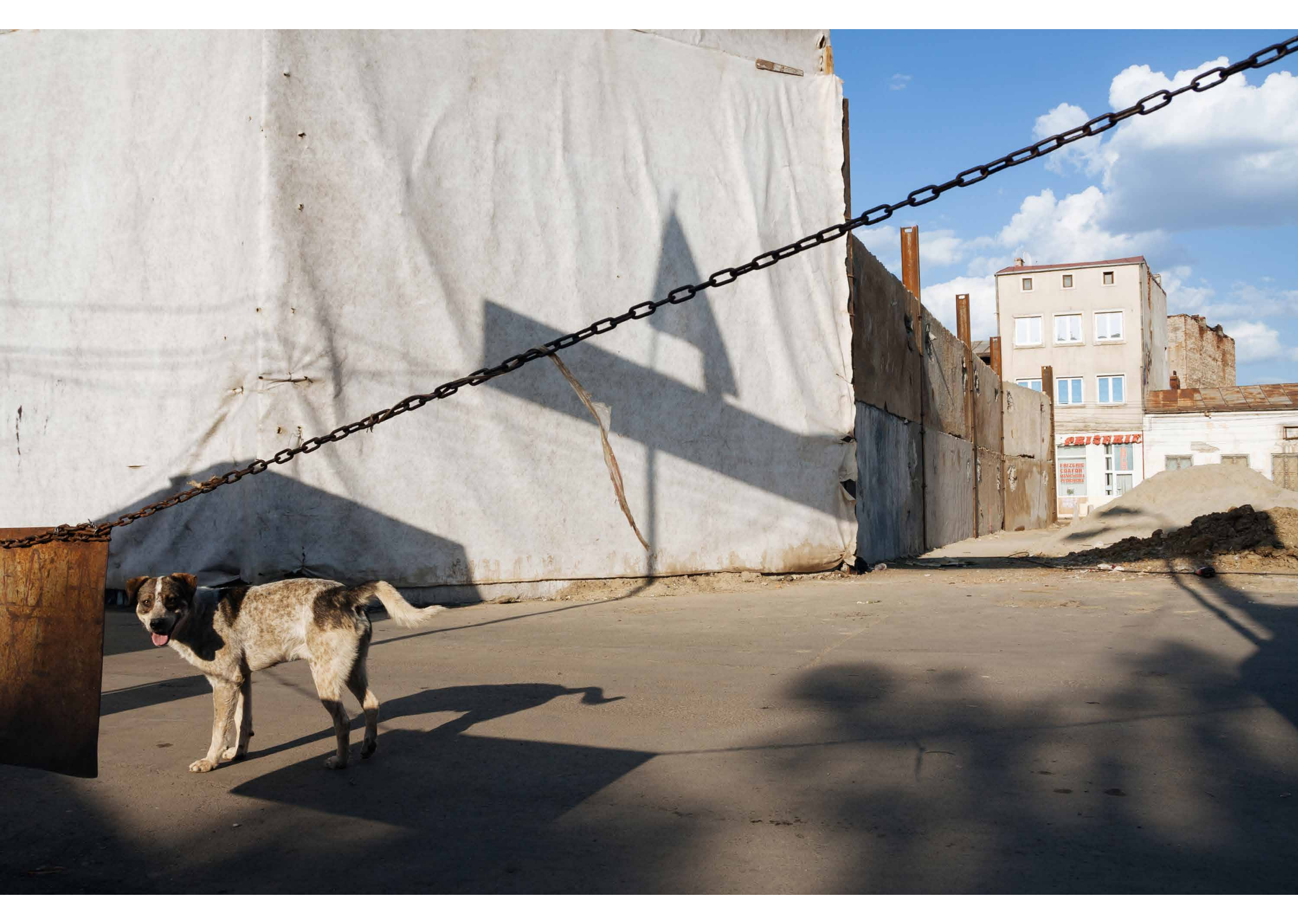
Ce loc din București îți place cel mai mult?

Ce îți place în București? Ce nu îți place în București?

De când fac fotografii, granițele urâtului, frumosului, plăcutului, ș.a. au devenit mai permissive. Pentru că frumosul poate deveni ușor o banalitate fotografică, iar urâtul poate fi răscumpărat și transformat.

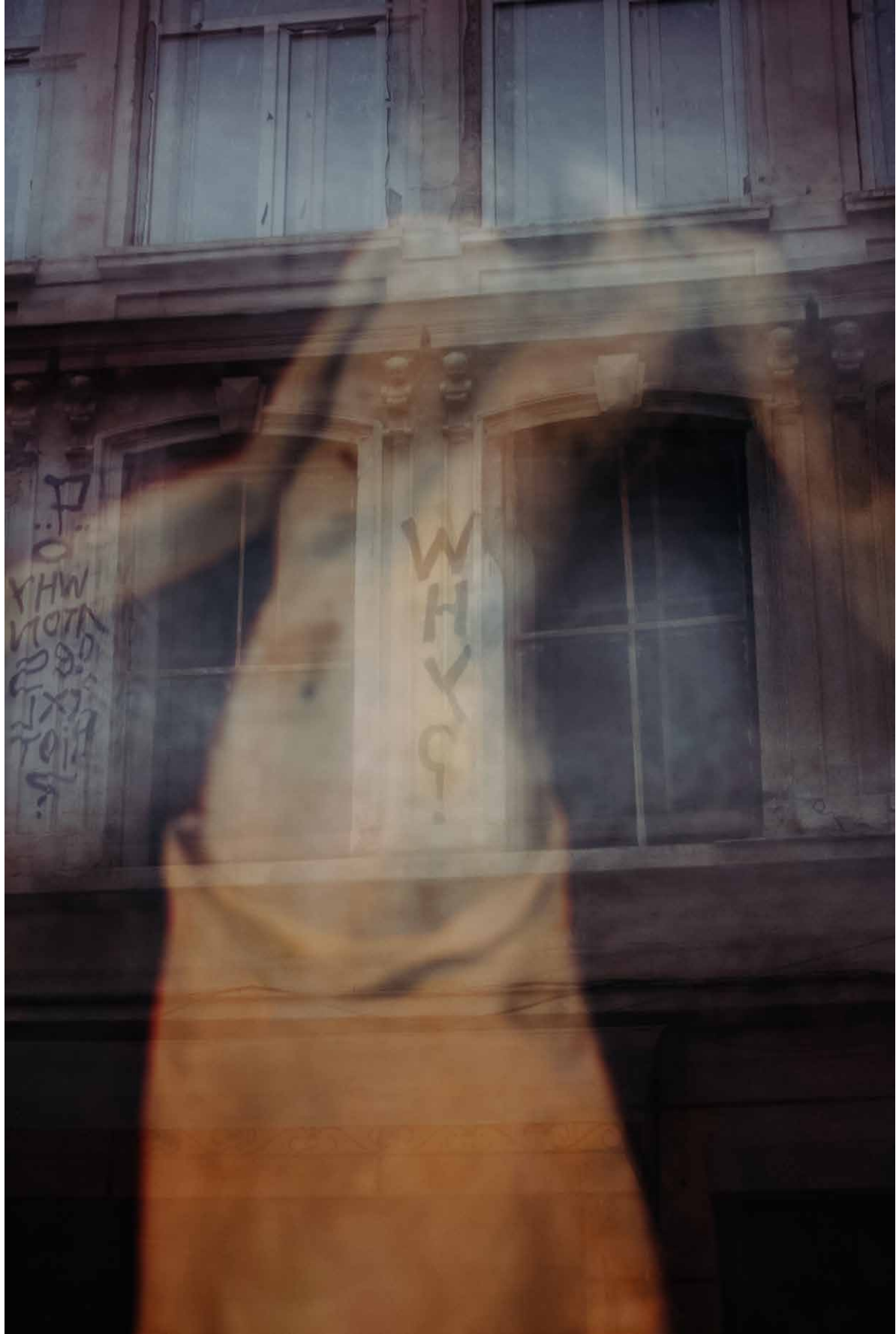
Definește Bucureștiul în câteva cuvinte

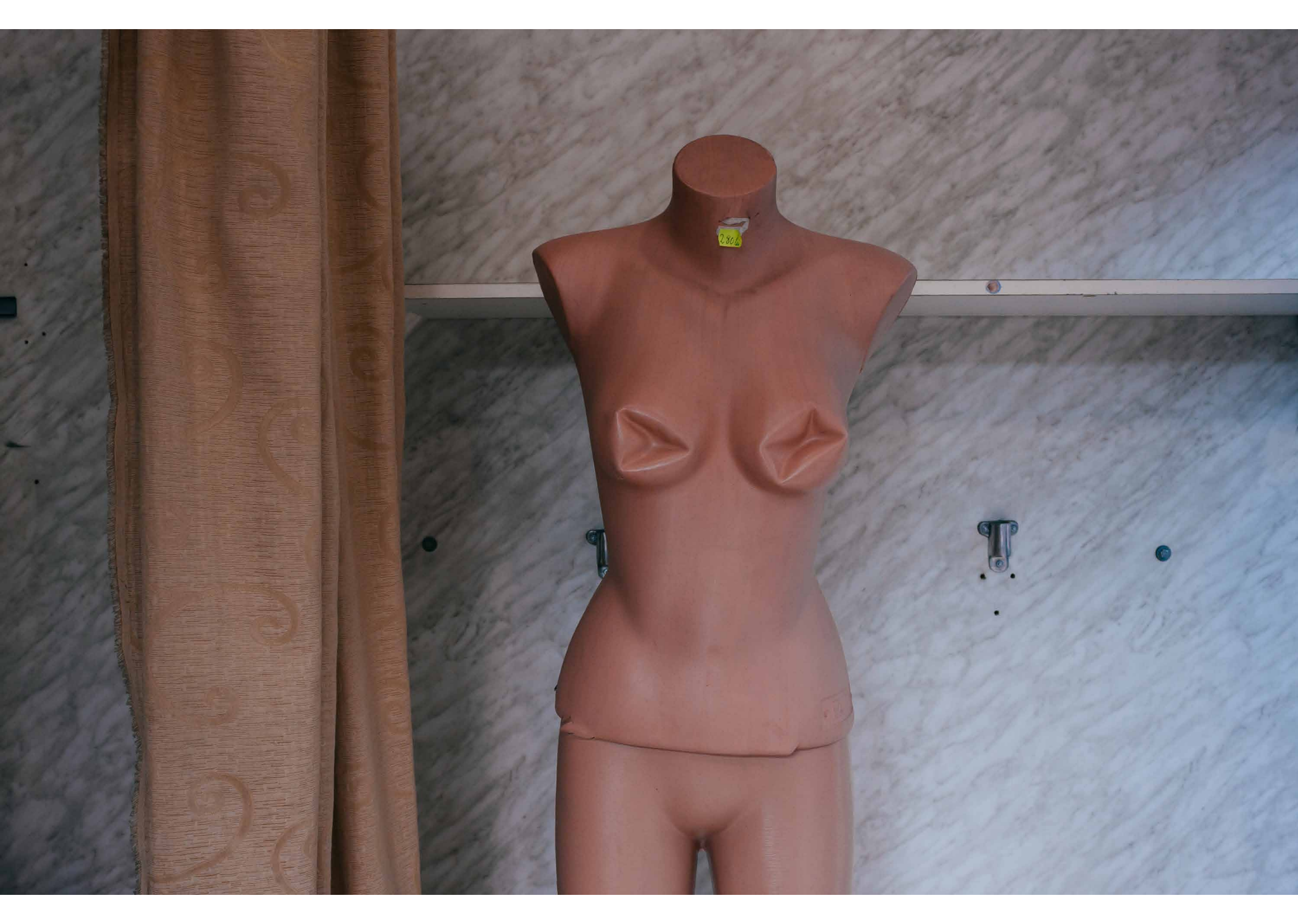
Un tuci în care bolborosesc de-a valma tot soiul de cărnuri, de la pui ieftin cu hormoni și pește expirat la vită de Kobe. Nu știi niciodată ce-o să primești în tochtură. ■

ECARE
1893
6

SOSIRE
PITESTI
Tou
10-57

Pisa
Pisa

Saga

Memoria vizuală

Andrei Bîrsan

www.orasul.ro

Gabroveni februarie 2009.

Cătălina Miciu

[www.facebook.com/
catalina.miciu](https://www.facebook.com/catalina.miciu)

Deschidere Cărturești
Înainte de deschiderii
oficiale.

Cristian Bulugea

www.facebook.com/Daydreamer

Piața Alba Iulia

Povestea imaginii cu Piața Alba Iulia e simplă fiind în zona respectivă, într-o amiază, am zis „hai să arunc un ochi asupra a ce se poate vedea de acolo de sus“. Cerul nu prea era potrivit pentru ce îmi doream eu, era și un pic de ceață în atmosferă și m-am hotarat, dacă ajung sus, să mă concentrez asupra geometriei pieței. Am avut norocul să mă pomenesc pe fruntea clădirii, singur (mi-a părut rău ca nu aveam cu cine să împart priveliștea la momentul respectiv). Bun, așa cum am spus, cerul nu prea putea să facă prea mult parte din ceea ce aveam să surprind, pentru că soarele era destul de sus, așa că am rămas la planul inițial: „fotografiezi tot vulcanul!“ Tot ceea ce trebuia să fac era să mă duc foarte aproape de marginea blocului și să mă concentrez în a prinde în imagine cât pot mai mult din piață. Cât mai mult și mai spectaculos! M-am foit timp de 5 minute până mi-am găsit locul, n-am mai stat pe gânduri și m-am aplecat, am declanșat și mi-am satisfăcut curiozitatea!

Octav Drăgan

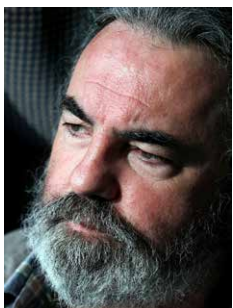
[www.facebook.com/
octav.dragan](https://www.facebook.com/octav.dragan)

**Piața Presei Libere și
munții Carpați**

Fotografia este realizată
de pe Blocul din Piața
Romană nr 9 cu vedere
către Piața Presei.

În planul îndepărtat se
pot zări munții Carpați.

Roberto Iosupescu

www.facebook.com/riosup

Rahova.

Fotografia a fost făcută în toamna anului 2013, 19 octombrie, în cadrul evenimentului Rahova Delivery ce a avut loc pe Strada Sabinelor.

AJUTĂ UN CĂȚEL

ADOPTĂ LA DISTANȚĂ

**PE EI ÎI
AJUTAȚI!**

**Poți ajuta un cățel din Adăpostul Glina
al Asociației 'A Doua Șansă'.
Nu ai posibilitatea să îl iei acasă,
dar îl poți adopta la distanță.**

**Trimite pentru el 50 de lei
(contravaloarea lunară a cheltuielilor
minime pentru hrană, tratament și
întreținere).**

Vei face un cățel mai fericit.

El va fii protejatul TĂU!

Contact:
Carmen Măndescu - 0744.440.089,
ribana4you2000@yahoo.com

**Asociația pentru protecția animalelor
A Doua Șansă
CUI: 25370963**

**Banca: Piraeus Bank, Sucursala Muncii
IBAN : RO61 PIRB 4238 7217 6900 1000 RON
IBAN : RO27 PIRB 4238 7217 6900 2000 EUR
<http://www.adouasansa.com>
<https://www.facebook.com/adouasansa>**